

李
洪
志

法
輪
大
法

新
加
坡
法
會
講
法

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
Singapore

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội Singapore	1
Phần Hỏi - Đáp	20

Giảng Pháp tại Pháp hội Singapore

Lý Hồng Chí

Ngày 22 và 23, tháng 8, năm 1998

Chào tất cả các học viên! (*Vỗ tay. “Kính chào Sư phụ!”*)

Tôi biết chúng ta ngồi ở đây có các học viên ở Singapore, còn có rất nhiều người từ Trung Quốc và các quốc gia khác cho đến rất nhiều các khu vực xa xôi nghìn dặm. Lần Pháp hội này mục đích là thông qua giao lưu giữa các học viên mà có thể tìm thấy chỗ thiếu sót, khiến cho mọi người có thể đề cao tăng thứ nhanh nhất có thể, luôn luôn là mục đích như vậy. Nhưng mà, chúng ta có những học viên vì thời gian dài trong tu luyện [nên] lý giải đối với Pháp càng ngày càng sâu, có rất nhiều thể hội của chính mình, những cảm thụ của tự thân ở các phương diện cũng càng ngày càng nhiều, vậy nên rất nhiều học viên bèn muốn gặp tôi. Trong chư vị có rất nhiều người thuộc loại chưa có tham dự qua các lớp học mà tôi mở ở Trung Quốc lúc mới đầu, rất nhiều người là thuộc loại tự học. Vì thế cái tâm muốn được gặp tôi cũng rất là bức thiết. Tôi cũng biết tâm tình của mọi người, cho nên mọi người đã đến rồi. Còn có rất nhiều người cũng là có lối nghĩ như vậy, cũng muốn đến. Tâm tình của chư vị tôi rất hiểu, nhưng mà tôi nghĩ, năm xưa khi tôi đích thân truyền Pháp, thì chính là lấy việc truyền Pháp là quan trọng nhất.

Còn bây giờ Pháp đã được truyền ra rồi, sách trong xã hội đã đang lưu truyền rất rộng rãi, học viên chúng

ta đều có sách. Nói cách khác chư vị đều có thể học Pháp, tu luyện, hiệu quả so với năm xưa tôi truyền Pháp, đích thân mở lớp là như nhau, cái gì cũng không bị bỏ sót. Vậy lúc này [vấn đề] chính là chư vị tu luyện làm sao để có một hoàn cảnh an định, khiến cho chư vị đề cao nhanh nhất có thể, điều này đã trở thành quan trọng nhất. Mọi người thông qua học Pháp, thông qua tu luyện, cũng đã minh bạch. Biết rằng Sư phụ thật sự đang quản chư vị, vì chư vị mà chịu trách nhiệm. Vậy thì sự đề cao của chư vị cũng đều là có hệ thống, có an bài, mỗi một người đều có một con đường tu luyện một cách hệ thống. Bởi vì mọi người mong muốn gặp tôi, cái tâm này trở nên trôi nổi, không thể an tâm tu luyện, hoặc là đi khắp nơi để tìm tôi, như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến trình tự tu luyện của chư vị. Pháp đã truyền ra rồi, thế nhưng mọi người đã từng nghĩ đến chưa, đề cao của chư vị, tu luyện của chư vị, ấy mới là quan trọng nhất. Nếu như chư vị không thể đề cao, không thể tu luyện, Pháp mà tôi truyền đây sẽ bằng như là không.

Chư vị đã tu luyện [vậy] sự việc này là ở vị trí thứ nhất, như vậy bất kể chuyện gì cũng không thể can nhiễu nó. Tôi chỉ muốn nói với mọi người, trong tu luyện, phải ổn định cái tâm xuống mà tu luyện, không được dùng bất kể chủng tâm người thường nào làm ảnh hưởng chính mình. Nếu như chư vị đúng là vì tu luyện, vì đề cao cảnh giới của mình, tìm ra chỗ thiếu sót, hoặc là xem xem tình huống tu luyện của các học viên Singapore, nghe một chút thể hội của họ, thúc đẩy bản thân đề cao ra sao, nếu chư vị đều là nghĩ như vậy cả, thì tôi sẽ vô cùng vui mừng. Đương nhiên, mọi

người muốn gặp Sư phụ một chút cũng không có sai, chỉ là cái tình người này của chư vị không được quá nặng. Dù sao thì cái tâm người thường này cũng phải buông bỏ, nếu không chư vị sẽ dùng cái tình của người thường, cái tâm của người thường để đối đãi tôi, dùng lối nghĩ của người thường để đối đãi Pháp, điều này sẽ tạo thành một chướng ngại nghiêm trọng đến việc đề cao của chư vị, mọi người chúng ta phải chú ý vấn đề này.

Chúng ta có rất nhiều người đến được đây cũng không dễ dàng gì, có người có thể cũng rất bận rộn công việc, dành ra thời gian gấp gáp đến Singapore, như thế nào cũng đều có. Đã đến đây rồi, tôi nghĩ hãy an tâm lại, nghe thử xem các học viên Singapore tu luyện như thế nào, đề cao thế nào, cho dù học viên nơi khác đến thì hãy xem đây là một lần đi “lấy kinh”.

Vốn là tôi đến tham dự Pháp hội này, đến để nghe mọi người nói. Nhưng mà, chúng ta dù sao cũng có rất nhiều học viên vẫn là có rất nhiều vấn đề không hiểu ra được. Bởi vì Đại Pháp truyền trong thế gian, tất nhiên là không ngừng có học viên mới, đệ tử mới nhập môn, như vậy họ tất nhiên sẽ có vấn đề thế này thế kia. Kỳ thực vấn đề gì thì cũng có thể tìm được đáp án ở trong sách. Nhưng mà chúng ta có những học viên vẫn là không yên tâm, cũng luôn muốn hỏi một chút, vậy nên tôi sẽ cho mọi người một lần cơ hội thế này. Thời gian hai ngày mở [Pháp] hội, tôi bây giờ sẽ không giảng nhiều, chủ yếu là nghe mọi người nói. Đợi đến chiều mai, thời gian cả buổi chiều tôi sẽ giải đáp vấn đề cho mọi người. Mọi người có thể nêu ra các câu hỏi trong tu luyện, tôi sẽ giải đáp cho mọi người. Tôi nghĩ thời gian

nửa ngày cũng đủ rồi, bởi vì tổng cộng chỉ có thời gian hai ngày. Học viên của chúng ta còn phải tổ chức phát biểu, còn có các hoạt động khác. Chúng ta tranh thủ mở Pháp hội này cho thật viên mãn. Pháp hội quy mô lớn như thế này ở Singapore này cũng là lần đầu tiên, hơn nữa còn có nhiều học viên như thế từ nơi khác đến, công tác tổ chức ở rất nhiều phương diện cũng không phải dễ dàng. Không cần tôi giảng quá nhiều cho chư vị, mọi người cũng biết làm như thế nào, sẽ làm được rất tốt.

Tiếp theo tôi lại giảng cho mọi người một chút về hình thể tổng thể của Đại Pháp chúng ta hiện nay. Trước kia khi tôi truyền Pháp ở Trung Quốc, Trung Quốc vừa vặn vào thời kỳ cải cách mở cửa. Tôi có một cảm giác: tư tưởng con người đang chuyển hóa hướng theo trạng thái phát triển kinh tế, vậy thì vào thời điểm đó tôi bèn lấy những điều này giảng ra. Rất nhiều người do tư tưởng quan niệm hình thành trong thời gian dài, đã tạo thành việc là về mặt lý giải họ cần phải có một quá trình. Thông qua một khoảng thời gian học Pháp rồi, họ mới hiểu được tôi đang giảng điều gì. Rồi sau này tôi phát hiện, nhất là thời kỳ gần đây, cảm giác rằng học viên mới về mặt đức Pháp thì có vẻ như người đến sau hơn người đến trước, tức là về mặt nhận thức cảm tính họ không có chướng ngại, ngay lập tức là tiếp nhận rồi, lập tức tiến vào ngay, không cần một quá trình nhận thức: “Mình có thể học hay không? Mình có muốn học hay không?” Họ không có những thứ này; hoặc là “Bên trong đạo lý mà ông giảng có đúng hay không?” Nói cách khác, những học viên này của chúng ta mặc dù đắc Pháp sau, nhưng tôi phát hiện cũng không có bị rớt lại,

thông qua nỗ lực của bản thân họ thì rất nhanh sẽ đuổi theo kịp.

Tôi cảm thấy toàn bộ hình thể của Đại Pháp, về mặt nhận thức Pháp, thì càng ngày càng thâm nhập, lý giải về Pháp cũng càng ngày càng sâu sắc, thật sự biết được Pháp là gì. Điều này so với lúc đầu dùng cái cảm tình của con người, dùng tư duy con người để đối đãi Pháp này thì có cải biến rất lớn, xác thực là có cải biến rất lớn, so với lúc đầu đã hoàn toàn khác. Vậy cũng tức là nói, chư vị thật sự đều đang tu luyện trong Pháp rồi, không còn dùng nào là cái tình kia của người thường, nào là kiểu cảm ơn mang đức kia của người thường, các chủng các dạng quan niệm của người thường kia để nghĩ về Pháp này, đánh giá Pháp, những thứ này càng lúc càng ít. Vậy thì cũng tức là Pháp của chúng ta trong xã hội người thường này càng ngày càng thuần tịnh.

Thế nào gọi là “viên dung Pháp”? Có thể rất nhiều người tu luyện chúng ta còn chưa biết. Pháp lớn như rồng này, có thể độ chúng ta, có thể khiến chúng ta tu luyện đến các tầng thứ khác nhau, các cảnh giới khác nhau, có thể khiến chúng ta viên mãn. Vậy sao còn cần con người đi viên dung Pháp chứ? Kỳ thực, mọi người chúng ta có lẽ đã nghĩ đến rồi: xã hội người thường cũng là thể hiện của Đại Pháp vô biên của vũ trụ này ở tầng thứ người thường thấp nhất này, tất cả những hình thức biểu hiện trong xã hội người thường, cũng là Pháp này cấp cho, khai sáng cho. Vậy thì làm một người tu luyện, chúng ta lợi dụng hoàn cảnh như thế này để tu luyện. Như vậy xã hội người thường ấy mặc dù ở các tầng thứ khác nhau mà xét thì đều cho rằng nó không tốt, thế nhưng nó dù sao cũng là một tầng thứ,

một cảnh giới mà Đại Pháp khai sáng. Vậy thì trong tu luyện chúng ta làm thế nào nhảy ra khỏi tầng thứ này, làm thế nào giải thoát khỏi các loại hành vi quan niệm trong xã hội người thường, hiểu rõ thì chư vị sẽ có thể đột phá những chướng ngại này, cũng tức là có thể thăng hoa lên trên. Đó là điều chư vị ắt phải làm được trong tu luyện.

Nếu chư vị không buông bỏ được những thứ của người thường, [nó] có thể sẽ ngăn trở chư vị tu luyện một cách nghiêm trọng. Thế nhưng hiện nay đạo đức bại hoại, quan niệm đạo đức của nhân loại trượt dốc, đã khiến cho hết thảy những gì mà Pháp khai sáng cho chúng sinh tầng này cũng đã phát sinh biến hóa. Vậy cũng rất khó có người biết được rằng xã hội người thường còn có một tiêu chuẩn chân lý gì nữa. Không có cái tiêu chuẩn này thì con người cái gì cũng dám gây ra, cái gì cũng dám làm, cái gì cũng không sợ. Do đó đã thúc đẩy đạo đức xã hội bại hoại, quan niệm bại hoại. Trong xã hội người thường biểu hiện ra là các loại hiện tượng bất lương cùng các kiểu phạm tội.

Chư vị viên dung Pháp đầu tiên chính là làm một người tốt. Khi mọi người làm người tốt thì đồng thời đã là viên dung Pháp rồi. Thế nhưng dù sao chư vị vẫn là tu luyện trong người thường, chư vị còn phải cao hơn hết thảy những điều này. Vậy tự thân chư vị làm sao có thể thật sự lý giải Pháp, tu luyện trong Pháp, đường đường chính chính làm một người tu luyện chân chính. Như thế này mọi người chính là đang viên dung Pháp, nói cách khác, chư vị cũng là đang duy hộ Pháp. Bởi vì biểu hiện của mỗi một học viên ở trong xã hội người thường, đều là đại biểu cho hình tượng của Pháp Luân

Đại Pháp, có phải như vậy không? Nếu chúng ta đều làm không tốt, vậy chắc chắn sẽ bôi nhọ Đại Pháp, đồng thời chúng ta cũng không thể nói là đang viên dung Pháp. Có người nói, chúng ta phải duy hộ Pháp, phải hộ Pháp; người khác nói chúng ta không tốt thì chúng ta đối đãi với họ thế nào đó. Đặc biệt là khi có người có hành động phỉ báng đối với Đại Pháp chúng ta, hoặc là bất công đối với chúng ta, rất nhiều người chúng ta trong lòng thông thường là căm phẫn bất bình, muốn chọn dùng thủ đoạn gì đó nhắm vào họ. Họ đối với chúng ta không tốt, chúng ta cũng phải đối đãi với họ giống như vậy, vậy chúng ta cũng bằng như là lẫn lộn với người thường, cũng giống như họ rồi.

Kỳ thực tôi nói với mọi người, duy hộ Pháp không đồng nghĩa với bạo lực. Hai mặt thiện ác đều đồng thời tồn tại trong bản thân con người. Chúng ta bài trừ mặt ác, chỉ dùng mặt thiện để duy hộ Pháp. Người khác nói chúng ta không tốt, chúng ta có thể để cho họ hiểu được chúng ta tốt thế nào, giảng đạo lý với họ, hoàn toàn dùng mặt thiện. Thông thường khi người thường gặp một sự việc gì, họ liền muốn dùng biện pháp phụ diện nào đó, vậy nên liền dùng những hành động quá khích gì đó, hoặc là dùng bạo lực gì đó, đối với chúng ta mà nói thì đều là không được. Tôi thường hay giảng một câu, nếu như một người không có bất kể quan niệm nào của bản thân mình, không đứng từ góc độ lợi ích cá nhân làm xuất phát điểm, thật tâm muốn tốt cho người khác, mà nói ra cho người khác những thiếu sót của họ, hoặc là nói với họ như thế nào là đúng, họ sẽ bị cảm động đến rơi nước mắt.

Sức mạnh của thiện là hết sức lớn, chỉ là người trong xã hội người thường thông thường khi muốn chỉ cho người khác điều tốt thì cũng mang theo quan niệm của bản thân, thậm chí là có cái tâm sợ bản thân chịu tổn thất, bảo vệ bản thân. Có những thứ của rất nhiều phương diện lẫn lộn ở bên trong, cho nên lời nói ra, nghe có vẻ không ổn, không còn thuần nữa, thông thường còn mang theo cảm xúc. Nếu như chư vị thực sự phát từ thiện tâm, không có bất kể quan niệm cá nhân nào ở bên trong, lời chư vị giảng ra thực sự sẽ cảm động người ta.

Chỗ này tôi giảng chính là chúng ta trong xã hội người thường viên dung Pháp như thế nào, làm thế nào khiến cho Pháp này không chịu tổn thất, chúng ta có rất nhiều người đã giảng đạo lý của chúng ta cho một số ban ngành chức năng khác nhau của chính phủ trong xã hội, tôi nói rằng đó là việc tốt. Nếu như họ nghe lọt, rất có thể họ sẽ trở thành một trong số những người tốt, chỉ e là họ không chịu nghe. Nếu như họ thật sự muốn hiểu rõ Pháp của chúng ta, chỉ cần họ đọc sách, chỉ cần họ đọc được Pháp, họ sẽ thật sự hiểu được, như vậy họ sẽ biết được chúng ta là như thế nào. Thông thường những người nói chúng ta không tốt đều là chưa hiểu được chúng ta, những người không hiểu chúng ta. Chúng ta hết thấy đều là công khai, không có bất kể cái gì mà phải sợ gặp người ta, con đường chúng ta đi quá chính. Tôi thường hay giảng, chính bởi vì con đường chúng ta đi quá chính, hết thấy những gì bất chính, không đủ chính trong xã hội người thường, thậm chí không đủ hoàn thiện, đều sẽ cho rằng chúng ta là một chướng ngại đối với họ. Bởi vì chúng ta tốt

quá mà, có lẽ có những thứ sẽ hiển lộ ra chỗ thiếu sót của nó, vậy nên nó sẽ khởi một số tác dụng không tốt đối với chúng ta, đó là tất nhiên. Nếu như điều gì chính được truyền ra mà không có ai phản đối, thì tôi nói rằng nó rất có thể là tà. (*Võ tay*)

Từ mặt khác mà giảng, Pháp của chúng ta truyền trong xã hội người thường, mà phải chịu sự tùy tiện công kích của những người không liễu giải chúng ta và những ban ngành kia, hoặc là tùy tiện đặt ra những định nghĩa về chúng ta, hoặc là dùng một số thủ đoạn rất không ra gì đối với chúng ta, tôi nghĩ những vấn đề này bản thân chúng ta cũng phải nhìn nhận một chút từ phương diện của chính mình. Tại sao lại xuất hiện sự việc như vậy, có phải là bản thân chúng ta, hay là trạm phụ đạo, điểm luyện công của chúng ta, hay là những học viên nào đó của chúng ta đã làm không đủ? Chúng ta gặp phải bất kể chuyện gì [nếu] đều có thể từ phương diện bản thân chúng ta mà cân nhắc một chút, tôi nói rằng người đó thật sự xuất sắc, trên con đường viên mãn này sẽ không có bất kể chướng ngại nào có thể cản nổi chư vị. Chúng ta thông thường khi đụng phải bất kể chuyện gì thì đều là hướng ngoại mà nhìn, tại sao anh lại đối với tôi như vậy? Trong tâm có một loại cảm giác bất công, không nghĩ về mình, đây chính là một chướng ngại lớn nhất, chí mạng của tất cả sinh mệnh. Trong quá khứ một số người nói tu luyện không lên được, làm thế nào để tu luyện lên được nhỉ? Bởi vì đó là một chướng ngại lớn nhất, chẳng ai muốn từ trong mâu thuẫn mà nhìn lại bản thân, cảm thấy rằng mình gặp phải thống khổ rồi, gặp phải bất hạnh rồi mà còn phải tìm [nguyên nhân] ở chính mình, xem xem bản thân chỗ nào làm

không đúng, thật sự rất khó làm được. Nếu như ai mà có thể làm được [điều đó], tôi nói rằng trên con đường này, trên con đường tu luyện này, trong sự vĩnh viễn của sinh mệnh chư vị, sẽ không có gì có thể cản được chư vị, thực sự là như vậy. Bởi vì chúng ta đều có tư tưởng, khi ở trước đạo lý, mặc dù trong tâm chúng ta đôi khi hiểu rõ nhưng vẫn không vượt qua được, thế nhưng dù sao thì trong tâm chúng ta hiểu rõ, biết rằng cái nào là đúng, cái nào là sai. Một lần làm không tốt, hai lần làm không tốt, sau này chúng ta sẽ làm tốt, mấu chốt là chư vị làm thế nào [để] biết được chính mình, làm thế nào có thể nhắm vào bản thân một cách chính xác, tìm nguyên nhân ở chính mình.

Chúng ta trước đây có rất nhiều học viên phát sinh một số mâu thuẫn với người ngoại giới, hoặc là với người trong xã hội, hoặc là ban ngành chức năng nào đó trong xã hội bất công đối với chúng ta, chúng ta thông thường đều không từ phương diện bản thân mà tìm nguyên nhân, cứ nhấn mạnh vào phương diện khác. Có một số thứ rất là không tốt, nó đang cố ý phá hoại, thế nhưng chư vị có nghĩ đến hay chưa, mặc dù nó không tốt, mặc dù nó là biểu hiện của ma, nhưng mà làm sao nó lại xuất hiện ngẫu nhiên chứ? Có phải là đang lợi dụng cái mặt bất hảo kia của nó để cho chúng ta thấy được mặt không tốt của chính mình không? Tôi thường hay giảng, khi hai người gặp phải mâu thuẫn thì giữa chư vị lẫn nhau đều phải xem lại mình một chút. Chẳng những đôi bên chư vị phát sinh mâu thuẫn phải nhìn lại mình một chút, ngay cả người thứ ba mà có thể nhìn thấy vấn đề ấy thì chư vị cũng nên nghĩ về

mình một chút, tôi nói rằng như thế mới có thể vút bay mạnh mẽ tiến lên trong đèo cao.

Mọi người biết rằng sinh mệnh của chúng ta là do những vật chất vi quan ở các tầng thứ khác nhau cấu thành, có cái là hết sức vi quan. Chúng ta tu luyện là từ trạng thái cực vi quan, cũng tức là, từ trong bản nguyên của sinh mệnh chư vị mà cải biến chư vị, không ngừng cải biến chư vị, rồi mới hướng lên bề mặt mà đột phá, không ngừng hướng lên bề mặt mà đột phá, không ngừng hướng lên bề mặt mà cải biến chư vị. Nếu như một mạch cho đến [khi] toàn bộ bề mặt đều đã cải biến xong, thì chư vị đã viên mãn rồi, chúng ta là đi theo con đường như vậy. Vậy thì trước khi chúng ta còn chưa đạt đến mức bề mặt có thể được Pháp đồng hóa, chư vị vẫn sẽ có hành vi của người thường, tư tưởng của người thường, cách làm của người thường với những trạng thái khác nhau, khẳng định là như thế.

Chúng ta có một số học viên còn đến nói với tôi, rằng “Thưa Thầy, con tu luyện thời gian đã lâu như vậy rồi, tự mình cũng cảm thấy nhận thức đối với Pháp có khi cũng không còn giống với trạng thái của học viên mới thông thường nữa, vậy tại sao trong tư tưởng lại vẫn còn phản ứng ra những quan niệm không tốt?” Đây là một vấn đề mà chúng ta ngồi đây ai ai cũng đều nghĩ đến. Tôi nói với mọi người, chư vị trong quá trình tu luyện là từ bản nguyên nhất của sinh mệnh mà bắt đầu cải biến chư vị, trước khi còn chưa cải biến chư vị đến được bề mặt nhất, thì tư tưởng của người thường sẽ vẫn luôn tồn tại. Nó có chỗ tốt và chỗ không tốt nào? Chỗ tốt là chư vị có thể ở trong người thường mà duy trì hoàn cảnh tu luyện này, mới có thể khiến chư vị

không ngừng đề cao, đề cao nhanh hơn. Vậy cái không tốt thì thế nào? Chính là chư vị cứ luôn không cảm giác được rằng mình rốt cuộc là ở cảnh giới nào? Trong một giai đoạn thời gian nào đó, khi chư vị tu luyện được hết sức tốt, đối với Pháp cũng lý giải được hết sức tốt, sách cũng đều học thuộc được rồi, nghĩa là đã đến lúc ở trong cảnh giới đó mà đạt được tiêu chuẩn rồi, thì lập tức sẽ cách khai giúp chư vị, tách khai hẳn với phần mà chư vị chưa tu được tốt kia. Chư vị lại đột nhiên cảm thấy “mình vì sao lý giải đối với Pháp lại không ổn nữa rồi? Tư tưởng của mình sao lại trở nên không tốt rồi?” Chư vị sẽ có cảm giác như vậy.

Người ta tu luyện trong người thường, bộ phận mà chư vị tu được tốt kia, đã là một bộ phận Thần một cách đường đường chính chính rồi. Vậy thì Thần là không thể có cùng hành vi trong xã hội người thường giống với người thường được, đó là tuyệt đối không cho phép có, một khi đã có rồi thì là đã rớt xuống rồi. Chúng tôi vì để bảo đảm chư vị có thể ở trong xã hội người thường mà tu luyện, mà lại khiến chư vị không bị rớt xuống, chỉ cần tăng kia của chư vị đạt tiêu chuẩn thì lập tức sẽ cách khai hẳn ra, bộ phận đã tu tốt kia vĩnh viễn ngồi ở đó bất động, bất kể niệm gì cũng không khởi lên, bất kể hành vi nào của con người cũng không tham dự, điều ấy bảo đảm rằng chư vị không bị rớt xuống dưới. Thuận theo việc chư vị không ngừng tu luyện, chỉ có thể là không ngừng đề cao. Ở đây tôi giảng ra một đạo lý khác, chính là chúng ta trong tu luyện thì chư vị không ngừng từ vi quan mà cải biến bản thân, một mạch hướng lên bề mặt mà đột phá. Đến khi trên bề mặt hoàn toàn được đồng hóa rồi, thì chư vị đã viên mãn.

Như vậy chúng ta trong quá trình tu luyện, nếu như trước khi chưa đạt tới viên mãn chúng ta vẫn luôn có tư tưởng trong người thường, biểu hiện trong người thường. Hơn nữa [chư vị] còn phát hiện một vấn đề, chính là có lúc tư tưởng hình như trở nên càng lúc càng không tốt. Tại sao như vậy? Rất nhiều thứ không tốt đều là có căn nguyên, không phải chỉ tồn tại trong tầng lớp tử lớn nhất, [mà] trong các lớp tử khác nhau đều có. Vậy mọi người thử nghĩ xem, chúng ta trong tu luyện không ngừng đột phá đến bề mặt, những thứ bất hảo trong lớp tử vi quan của chư vị, không ngừng thanh trừ, thanh trừ, thanh trừ, vậy còn lại chính là bề mặt nhất. Bề mặt nhất chính là bất hảo nhất. Nhưng mà có một điểm, cái bất hảo nhất đó nó lại là yếu nhất, cũng tức là chư vị trong tu luyện chỉ cần tự mình có thể ước thúc bản thân mình, thì chư vị có thể ức chế những thứ không tốt kia rất dễ dàng, sau đó trong tu luyện mà tiêu trừ chúng đi, kể cả các loại quan niệm trong tư tưởng chư vị.

Đạo lý mà tôi giảng đây mọi người có lẽ nghe hiểu rồi. “Ồ, thì ra là như thế, người ta trong tu luyện có thể từ đầu đến cuối đều có tư tưởng bất hảo tồn tại, từ nay về sau mình mặc kệ nó, không sợ nữa, nó muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế ấy”. Không được! Bởi vì chư vị là người tu luyện, tự chư vị nếu ở bề mặt mà không ước thúc chính mình, chư vị lại bằng như không phải đang tu luyện, chính là cái quan hệ như vậy. Đây là tôi giảng một chút về trạng thái trong tu luyện chính thể của học viên chúng ta, thuận tiện giảng một vài vấn đề.

Còn một vấn đề nữa, Đại Pháp này của chúng ta lưu truyền trong xã hội người thường, tại sao lại chọn dùng

loại hình thức như thế này? Mọi người biết rằng, chúng ta là quản lý lơ lửng, không có bất kể ghi danh sách nào, nào là Trương Tam, Lý Tứ gì đều không có; chư vị là ai, bao nhiêu tuổi, sống ở đâu, đều không có, không có gì cả. Chỉ cần chư vị tu luyện, thì tôi có thể quản chư vị. Bởi vì những thứ tu luyện không phản ánh ở trong tầng không gian xã hội người thường này, cho nên hình thức bề mặt chỉ là cái hình thức thôi, lại không có tác dụng gì cả. Nếu như chư vị không tu luyện, ghi tên của chư vị chỉ có thể là đếm cho đủ số, không phải tu luyện. Cho nên chúng ta đã hoàn toàn buông bỏ bất cứ mọi hình thức biểu hiện nào trong người thường.

Chúng tôi chỉ nhìn nhân tâm, chỉ cần chư vị tu luyện, tôi sẽ quản chư vị; chỉ cần chư vị tu luyện, thì chư vị chính là học viên của chúng tôi. Chư vị trong quá trình luyện công, phụ đạo viên của chúng tôi sẽ tổ chức mọi người học Pháp, chỉ là như vậy thôi. Chúng ta không có bất kể loại cơ cấu tổ chức hành chính nào của xã hội người thường, không tồn tiền, không tồn vật. Mọi người đến được đây cũng đều là tự chi trả mà đến, tôi Lý Hồng Chí cũng sẽ không đòi chư vị một xu nào. Mọi người chúng ta làm bất kể công việc gì đều là tự nguyện, đều là làm điều tốt cho mọi người một cách tự nguyện, chúng ta hết thảy đều thuộc về quản lý lơ lửng.

Vì sao tôi lại làm như vậy? Kỳ thực tôi nói với mọi người, Pháp mà hôm nay tôi truyền lớn phi thường, Nó có thể khiến chư vị tu luyện đến các cảnh giới khác nhau, các tầng thứ khác nhau, điều này cũng không hề là một chuyện nhỏ. Pháp lớn nhường này truyền xuất ra, nếu Nó không thể cải biến con người, không thể khiến cho nhân tâm hồi thăng, vậy thì Pháp này có

truyền hay không cũng không có tác dụng gì. Tôi biết rằng đây là Chân Lý của vũ trụ, Pháp của vũ trụ, tất nhiên Nó sẽ khởi tác dụng rất mạnh mẽ đối với người tu luyện. Vậy nên mỗi người chúng ta cũng đều biết phải làm thế nào, cũng không cần tôi phải bảo chú vị phải làm như thế này thế kia.

Năm xưa khi Phật Thích Ca Mâu Ni truyền Pháp, có hơn 100 điều giới luật, nghe nói bây giờ Đại Thừa Phật Giáo có hơn 200 điều giới luật. Mục đích của nó là hạn chế chú vị sao cho ắt phải phù hợp được với tiêu chuẩn đó, làm như vậy thì mới được. Chúng ta hôm nay không có giới luật, hoàn toàn là mở, hình thức gì cũng không xét đến, chỉ xét nhân tâm, chính là bởi vì Pháp của chúng ta có uy lực lớn như vậy. Hơn nữa từ một góc độ khác mà giảng, bất cứ loại hình thức biểu hiện nào trong xã hội người thường cũng không xứng với Đại Pháp này, cho nên chúng tôi thật sự đã chọn dùng một hình thức thích hợp với việc lưu truyền Đại Pháp. Là hình thức gì? Chính là “Đại Đạo vô hình”. (*Vỗ tay*) Chúng ta thật sự đã bước trên một con đường “Đại Đạo vô hình”, thế này mới thật xứng với Đại Pháp này của chúng ta. Cho nên từ lúc tôi truyền Pháp năm ấy mãi đến tận hôm nay đều là đi tới như vậy.

Cái duy nhất mà chúng ta có thể thấy được chính là mọi người đọc sách, mọi người tụng lại cùng nhau luyện công. Nhưng cũng là hoàn toàn là tự nguyện, lợi lỏng, chú vị đến thì đến, không muốn đến thì cũng tùy ý. Tôi nói rằng như vậy hết sức tốt, bất kể thứ hữu hình nào cũng không thể cải biến được nhân tâm. Họ không muốn học chú vị lại nhất quyết kéo họ tới, chẳng những họ học không được, họ không hiểu, mà còn sẽ

nói này nói nọ, từ trong nội bộ khởi tác dụng phá hoại. Bởi vì hôm nay chúng ta bước đi quá chính, cho nên hết thấy những thứ bất chính, đều có thể sẽ nhìn chúng ta không vừa mắt, là bởi vì toàn bộ những khuyết điểm, nhược điểm của họ đều bị phơi bày ra rồi.

Trước đây những khí công kia ở trong xã hội người thường, đặc biệt là ở nơi Trung Quốc ấy, có đủ thứ loại rất là nhiều. Tôi nghĩ từ khi Đại Pháp chúng ta truyền ra, đặc biệt trong vài năm, rất nhiều giả khí công liền mất tăm mất tích. Tại sao vậy? Chính Pháp chúng ta một khi truyền xuất ra, thì những thứ tà, thứ ác, thứ giả, cũng sẽ bị phơi bày giữa ban ngày ban mặt, (*vỗ tay*) vậy thì tự nhiên là nó sẽ mất tăm mất tích thôi. Rất nhiều người luyện các công pháp khác đều lần lượt đến học Đại Pháp. Chúng ta không hề kéo mọi người đến, đều là những người ấy họ có thể nhận thức Pháp, biết được là tốt, biết được Pháp là con đường [ngay] chính nên mới tới học.

Từ một mặt khác chư vị đã từng nghĩ đến chưa, một chính Pháp truyền ra có thể khiến con người tu luyện đến các tầng thứ khác nhau, vậy thì sẽ có một vấn đề, chính là chư vị dùng Pháp gì mà tu lên được, đó lại là một vấn đề cực kỳ quan trọng. Nếu như Pháp này bất chính, chư vị tự nhiên sẽ không tu lên được; nếu như Pháp này không có được uy đức to lớn như ở ngoài ấy, cũng tức là nếu không có Pháp to lớn như ở ngoài ấy, thì chư vị cũng tu không đến được tầng thứ cao như ở ngoài ấy; nếu như Pháp này không lớn đến thế, không tốt đến thế, thực sự nếu chư vị tu lên được đến tầng thứ đó, thì nó cũng bằng như là làm loạn toàn bộ vũ trụ. Chư vị tu lên được rồi, chư vị cũng cảm thấy bản thân không xứng

ở chỗ đó. Chư vị nhìn thấy giác giả vĩ đại ở chỗ đó, uy đức đó thực sự là không cách nào hình dung, chư vị sẽ phát hiện rằng bản thân mình làm sao lại lên được? Tự mình liền hạ xuống, không xứng ở đó. Vậy thì chúng ta trong xã hội người thường, mang đến cho Đại Pháp này của chúng ta những ma nạn, vậy thì chúng ta cũng đang lợi dụng nó để viên dung Pháp của chúng ta, kiến lập uy đức cho Pháp chúng ta. Bất cứ hình thức biểu hiện nào trong xã hội người thường mà phản đối Đại Pháp, chúng ta đều không được dùng hình thức biểu hiện tương tự để đối đãi lại với nó. Chúng ta đều là dùng phía thiện, xử lý cho tốt một cách viên mãn hết thảy mọi thứ. Chúng ta đã gánh chịu rất nhiều rất nhiều các khảo nghiệm khác nhau đối với Đại Pháp, vậy thì Pháp này của chúng ta chẳng phải là đã kiến lập nên uy đức của chính mình hay sao? Nó bước đi càng chính, thì Pháp này càng vĩ đại, chư vị tu luyện trong Pháp này, cũng sẽ càng xuất sắc, có phải là mối quan hệ như vậy không? Cho nên chúng ta đừng phải bất kể vấn đề gì thì đều phải nhìn từ hai phương diện chính và phản, từ chính mình, tự thân, từ nội bộ chúng ta mà tìm nguyên nhân, đừng phải bất kể chuyện gì thì đều từ nội bộ bản thân chúng ta mà tìm nguyên nhân, tìm ra chỗ thiếu sót.

Tôi thường hay giảng một đạo lý, có người đừng phải chuyện phiền phức, họ ở trong cái phiền phức đó, họ nói “Người khác vì sao lại đối xử với mình như vậy chứ? Vì sao lại không tốt nữa rồi?” Kỳ thực tôi nói với mọi người, không phải người khác đối với chư vị không tốt, Pháp của vũ trụ là hợp lý phi thường. Chính chư vị nếu như là ương ngạnh, chư vị sẽ phát hiện, hết thảy mọi thứ xung quanh chư vị đều không đúng nữa.

Chư vị tìm ra được nguyên nhân ở tự mình, điều chỉnh lại, liền phát hiện rằng mọi thứ lại trở nên đúng, thông thường là như vậy.

Còn có một phương diện khác, do chúng ta đã khắc phục rất nhiều khó khăn và thiếu sót. Pháp của chúng ta càng đi càng chính, cho nên hình thể chỉ có là càng ngày càng tốt. Vậy thì hiện nay người học Pháp đã rất nhiều, học viên trong và ngoài nước đã có trên trăm triệu người rồi, nhiều người như thế. Hơn nữa đệ tử Đại Pháp chúng ta có một đặc điểm nổi bật: một khi đã tu luyện, đã minh bạch Chân Lý này, thì họ sẽ tu đến cùng, chỉ với điểm này thôi trong tu luyện đã hết sức đáng quý. Điều này khác hẳn so với bất kể loại học thuyết nào trong lịch sử, bất kể loại tu luyện nào. Có nhiều người như thế đang học, nhiều người như thế đang tu, vậy thì nó đã là một hiện thực của xã hội, không thừa nhận nó cũng không được. Có nhiều người đến như thế muốn làm người tốt, chúng ta không có bất kể điều gì không tốt, vậy thì tôi nghĩ hình thể chỉ có thể là càng ngày càng tốt.

Ở Trung Quốc, Pháp Luân Công trước kia đã từng là một phân hội thuộc Hội Nghiên cứu Khoa học Khí công Trung Quốc. Nhưng mà, chúng tôi phát hiện Hội Nghiên cứu Khoa học Khí công nó vừa không làm nghiên cứu khoa học, lại không làm nghiên cứu công pháp hoặc là đối với bản thân nó {khí công} thì cũng không đi tìm hiểu, chỉ là kiếm tiền. Lợi dụng các loại công pháp để kiếm tiền, cho nên vào tháng 3 năm 1996 chúng tôi đã thoái xuất. (*Vỗ tay*) Sau khi rời khỏi, họ tiến hành công kích đối với chúng ta, chúng ta không quản nó, cũng không lý gì đến nó, cái này trước tiên

hãy không nói đến. Tức là, chúng ta phải đi con đường của chính mình, phải đi một con đường mà một người tu luyện chân chính [phải] đi. Chịu trách nhiệm với xã hội, đồng thời cũng phải chịu trách nhiệm với đệ tử tu luyện.

Tôi nghĩ, với quần chúng đông như thế này, nhiều người như thế này, hơn nữa mọi người đều là những người tốt có ích cho xã hội, đều không có bất kể cách nghĩ mong muốn đặc được gì đó cho chúng ta, kể cả tôi Lý Hồng Chí. Tôi vì không muốn gây rắc rối cho chính phủ, nên tôi đã đến sống ở nước ngoài. (*Vỗ tay*) Tôi nghĩ có nhiều người như thế này đang tu luyện, đều đang làm người tốt, chẳng ai lại nổi dậy cả trên trăm triệu người này sang phía đối lập với chính quyền, điểm này tôi có thể nói với mọi người. Nhưng có một điểm là vô luận chúng ta làm như thế nào, chính chúng ta đều nên phải đi cho chính con đường của chính chúng ta. Vấn là tôi không định giảng quá nhiều, chỉ là nói một chút với mọi người về hình thể của Đại Pháp, về những việc chúng ta tu luyện thế nào, trong tu luyện nhận thức đối với Pháp [thế nào]. Đồng thời cũng thuận tiện bàn với mọi người về sự việc trong tu luyện.

Vậy thì tôi thuận tiện lại nói một vấn đề, rất nhiều người không phân trường hợp mà chụp ảnh, bây giờ tôi sẽ nói về vấn đề chụp ảnh. Trước đây mọi người rất ít khi có thể gặp được tôi, [nên] cứ luôn muốn chụp ảnh của tôi, hoặc là được chụp một bức ảnh với Thầy. Nếu như chư vị thực sự là [xuất từ] cái tâm tu luyện, tôi không phản đối; nếu như chư vị là ôm giữ cái tâm người thường, thì tôi thấy hết sức khó chịu! Còn một điểm nữa, khi mọi người chụp ảnh lại chẳng phân

trường hợp địa điểm, đã chụp ra rất nhiều rất nhiều hình tượng không tốt, như vậy đối với chúng ta đều không tốt. Bởi vì chư vị cũng là đệ tử của tôi, chư vị sao lại có thể chụp sư phụ thành ra như vậy chứ? Mọi người từ sau Pháp hội này trở đi, có thể đi nói với học viên ở các nơi rằng, lấy những bức ảnh mà chư vị chụp không tốt kia đem đốt hết cả đi, kể cả phim ảnh cũng nhất loạt đốt hết. Nếu như chư vị thực sự muốn chụp ảnh, tôi cho chư vị cơ hội chụp. *(Vỗ tay)* Tôi giảng bấy nhiêu thôi, chiều mai tôi sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi người.

Giải đáp câu hỏi thì những tờ câu hỏi mọi người đưa lên đừng viết quá nhiều chữ, đọc lên sẽ rất phiền phức, mất thời gian. Phần đầu chư vị không cần phải trình trọng, chư vị nói “Thầy ơi, con nhớ đến Thầy như thế nào”, hoặc là “Thầy ơi, Thầy giảng thật hay quá, con còn có câu hỏi thế này”. Không cần phải trình trọng, chư vị cứ nói rằng thưa Sư phụ con có câu hỏi thế này thế này, chuyện như thế này như thế này. Sau đó tôi sẽ giải đáp cho chư vị. Đơn giản một chút, tôi đọc lên sẽ dễ hơn, không mất thời gian, giải đáp cũng nhanh hơn. Được rồi, tiếp theo tôi và mọi người cùng nhau nghe các học viên phát biểu. *(Vỗ tay)*

Chiều nay tôi giải Pháp cho mọi người. Có câu hỏi thì có thể đưa tờ câu hỏi lên. Được rồi, tiếp theo bắt đầu giải đáp câu hỏi.

Đệ tử: Băng ghi hình ở Pháp hội và băng ghi âm giảng Pháp chúng con có thể truyền về trong nước [Trung Quốc] không?

Sư phụ: Về nguyên tắc thì không có vấn đề. Nhưng mà chư vị cứ luôn muốn truyền cái gì đó, cái tâm này

phải buông bỏ, phải đường đường chính chính mà tu luyện. Tại sao lại có nhiều tâm hoan hỷ như vậy, nhiều tâm chấp trước như vậy? Những thứ này có thể khiến chư vị viên mãn sao? Tự mình xem thì được, nhưng không được sao chép ra.

Đệ tử: Trong kinh văn “Nhổ tận gốc”, Ngài giảng rằng: “tôi yêu cầu chư vị quyết cắt đứt con người, chư vị lại không có theo tôi rời đi, mỗi một lần cơ hội đều sẽ không trở lại nữa.” Nếu như đã mất đi cơ hội, phải chăng sẽ ảnh hưởng đến tầng thứ đạt được?

Sư phụ: Khi đối diện với khảo nghiệm nghiêm trọng, trong này bao gồm rất nhiều các phương diện khác nhau, không chỉ là một loại hình thức như vậy, đối với học viên chúng ta từ căn bản đều là một lần khảo nghiệm lớn nhất. Có thể từ trong con người mà bước ra hay không, đó là một bước cực kỳ quan trọng [đối với việc] có thể viên mãn hay không, ắt phải đi được bước này. Học viên chúng ta sẽ đụng phải các chủng các dạng khảo nghiệm như thế này như thế kia. Có phải bởi vì mất đi cơ hội rồi thì không thể viên mãn hay không? Có lẽ cơ hội vẫn sẽ còn, nhưng mà tôi nghĩ, lại có một lần cơ hội nữa là rất khó. Bởi vì các loại cơ duyên hội tụ lại một chỗ mới có thể có được một cơ hội như vậy. Trên thực tế cho dù chư vị tu thế nào, đến thời khắc mấu chốt, chư vị vẫn còn không đạt, nói cách khác chính là ý đó. Không phải tôi nói chư vị không đạt, là tự chư vị không đạt. Có người nghĩ “Thầy ơi, nạn gì con cũng có thể vượt qua, Thầy cứ để nó tới đi, con mới tu lên được sớm hơn chút.” Đến thời khắc mấu chốt thì chư vị vẫn là không đạt. Chỉ nói miệng thì không được, cần phải thực sự trong thực tu xem chư vị thực thi như thế nào.

Đệ tử: Sư phụ có thể bàn thêm một chút về những Pháp Lý khác mà Chân-Thiện-Nhẫn phái sinh ra ở các tầng thứ khác nhau được không?

Sư phụ: Không thể. Vì sao không thể? Bởi vì Thiên lý là tuyệt không thể giảng cho con người. Chư vị vẫn là người đang tu luyện, bộ phận đã tu tốt kia của chư vị không cần giảng thì cũng đã minh bạch rồi, cho nên cái phần người của chư vị cứ luôn ôm giữ một loại tâm hiểu kỳ mà nghĩ vấn đề. Ngay cả ngộ được những thứ cao hơn nữa, thì cũng không thể giảng cho con người. Chư vị ngộ được Lý của tầng thứ cao, khi từ miệng của chư vị mà lại giảng cho người khác, chư vị phát hiện rằng nó đã thay đổi vị rồi, lại trở thành cái lý rất bình thường rất tầm thường rồi. Tức là nói Lý của cao tầng trong tu luyện thì chỉ có thể ý lĩnh chứ không diễn đạt bằng lời.

Đệ tử: Làm thế nào để phân biệt được ma nạn mà Thầy thiết lập ra hay là can nhiễu của tà ma?

Sư phụ: Bất kể chuyện gì cũng không có [tồn tại] cô lập. Đối với một người tu luyện mà giảng, từ cái ngày chư vị bắt đầu tu luyện, con đường [đời] của chư vị đã được cải biến rồi, không có bất kể sự việc ngẫu nhiên nào chen vào được. Nhưng mà, bất kể khi ma nạn nào xuất hiện, thì đều sẽ dựa vào một loại trạng thái ngẫu nhiên mà biểu hiện ra, mới có thể khảo nghiệm chư vị, mới có thể thúc đẩy chư vị đề cao, mới có thể để chư vị nhận thức ra chỗ thiếu sót của mình, tìm được chỗ sai kém. Vậy thì có ma thực sự hay không? Có. Nhưng cũng không phải là cô lập, cũng bởi vì nó không tốt, nó muốn nhảy ra. Vậy nhảy ra thì nhảy ra, chúng tôi bèn lợi dụng mặt không tốt của nó, để khảo nghiệm học viên chúng

ta. Mọi người biết rằng chúng ta có học viên cá biệt đã qua đời. Có [người] là viên mãn, có [người] là phá hoại, cho nên về phương diện này tôi cũng không có thái độ cũng không nói đến. Nhưng mà nó xuất hiện, tôi cảm thấy đối với học viên chúng ta chính là một khảo nghiệm sinh tử. Không phải là bày trên thân chư vị, [nhưng] cũng gần như bày trên thân chư vị, cảm giác của chư vị bảo đảm sẽ như vậy. Vậy thì đây chính là một khảo nghiệm về quan sinh tử. Một người không buông bỏ sinh tử, thì người đó tuyệt đối sẽ không viên mãn.

Tuy nhiên chúng ta cũng không phải là ai cũng phải trải qua một lần khảo nghiệm quan sinh tử, không phải là như vậy. Bởi vì chư vị trong những năm tháng tu luyện dài đằng đẵng đã tạo được cơ sở rồi, vốn đã dần dần đạt được điểm này rồi. Tâm chấp trước càng ít, những thứ buông bỏ được càng nhiều, chư vị sẽ phát hiện hết thấy đều không là gì cả, kỳ thực chư vị vốn đã có được điều kiện đó rồi. Vậy thì vào thời khắc mấu chốt sẽ xuất hiện một vài khảo nghiệm, cũng giống như sự việc phát sinh ở Bắc Kinh khoảng thời gian trước, chư vị có thể đi xuất ra được bước đó hay không, hoặc là có học viên trong vùng chết đi, xem xem chư vị còn có thể tu hay không. Các loại khảo nghiệm ở rất nhiều phương diện, đều là đang khảo nghiệm chư vị, xem chư vị có thể đi xuất ra được hay không. Người qua đời không nhất định là ma, nhưng mà họ cũng không nhất định đều là Phật. Có trường hợp là có thể họ cũng nên phải viên mãn rồi, bèn lợi dụng họ để khảo nghiệm chư vị một chút; cũng có thể người đó là ma, vậy thì thông qua sự việc này, chúng ta cũng lợi dụng nó để xem chư vị còn tu hay không, chư vị có thể buông bỏ hay không,

đi xuất ra, đều là cực kỳ trọng yếu. Cho nên không có bất kỳ chuyện gì là ngẫu nhiên, bất cứ chuyện gì phát sinh đều là khảo nghiệm trực tiếp đối với chư vị.

Đệ tử: Làm thế nào để sử dụng pháp đã đắc Pháp của mình để chiến thắng phỉ tà ma?

Sư phụ: Nhất chính áp bách tà. Can nhiều của tà ma là bởi vì chính chúng ta có chỗ thiếu sót, bản thân mình có thể làm tốt thì chính là chiến thắng nó, Sư phụ sẽ quản. Chư vị trực tiếp đấu với ma thì hiện tại chưa được. Cuốn “Tinh tấn yếu chỉ” mà tôi viết cho mọi người vào khoảng thời gian trước có một bài, mục đích lại không phải là viết cho phía bên này của chư vị, mà là cho phía đã tu tốt kia của chư vị. Vào thời khắc mấu chốt cũng cần phía bên kia quản chút việc. Đương nhiên Nó không thể giống như chư vị, bất cứ sự việc gì cũng làm giống chư vị như thế thì tuyệt đối không được, Thần tuyệt đối không thể làm sự việc đồng dạng với con người. Ở tình huống ma phá hoại, thì cho phép Nó làm như vậy.

Đệ tử: Thầy nói “Tôi không ở trong Chân-Thiện-Nhẫn”, nên giải thích như thế nào?

Sư phụ: Tôi không muốn giảng quá cao, tôi cũng không muốn nói về bản thân. Nhưng mà tôi giảng ra câu ấy là bởi vì có một số học viên trong tâm cứ luôn không có đáy, tôi chính là cho chư vị cái đáy. Lý giải thế nào? Cũng đơn giản thôi, nhưng mà cũng không thể nói trắng ra cho chư vị. Vũ trụ là sáng tạo ra cho chúng sinh, vậy thì vũ trụ này phải có một đặc tính, Nó chính là Chân – Thiện – Nhẫn. Nhưng mà, trong các tầng thứ khác nhau Chân – Thiện – Nhẫn phát sinh ra Pháp của các tầng khác nhau, có thể khai sáng hoàn cảnh cho

sinh mệnh các tầng thứ khác nhau cho đến các chủng các dạng yêu cầu, cũng tức là Pháp càng hướng xuống dưới càng phức tạp, chính là mối quan hệ như vậy.

Đệ tử: Nền tảng của khoa học đã là sai lầm, chúng con là thầy giáo dạy khoa học, phải chọn thái độ thế nào cho thích đáng?

Sư phụ: Khoa học hiện nay là người ngoài hành tinh áp đặt cho nhân loại. Con người ở bất kể thời kỳ lịch sử nào, con người ở bất kể thời kỳ văn minh nào cũng không có xuất hiện loại khoa học như thế này. Toàn xã hội đều bị nó dẫn động, mỗi người đều đang cuốn vào trong nó, cha mẹ đều mong muốn con cái vào đại học, điều này trong lịch sử trước giờ đều chưa từng có chuyện như vậy. Thần an bài sự phát triển của xã hội con người. Chẳng hạn như ở Trung Quốc cổ đại, phải xuống một vị Thần để Họ đến làm giấy; phải xuống một Thần nữa đến để làm la bàn. Họ đến là để hoàn thành sự việc ấy để cấp cho mọi người sử dụng, cũng không cần đến toàn bộ xã hội [náo] động cả lên, cũng không cần có cái khoa học gì đó như thế này. Mọi người đều đang bị cuốn vào đó, đang tạo nên những sinh mệnh biến dị như thế này, đây là chuyện mà trong lịch sử trước giờ chưa từng có. Nhưng bây giờ nó đã trở thành hiện thực trong xã hội hiện nay rồi, chư vị muốn sinh tồn, thì chư vị phải phù hợp với cái hiện thực này. Vì để sinh tồn, hiện giờ chỉ có thể là như vậy. Làm học viên thì bất kể là làm gì trong ngành nghề nào, chư vị hãy cứ làm những việc của mình. Chư vị là giáo viên dạy khoa học thì chư vị cứ dạy khoa học, vấn đề không ở chỗ chư vị như thế nào, điều tôi giảng là một đạo lý, cho chư vị biết hết thấy điều chân thực.

Tôi lấy một ví dụ chẳng hạn, tôi nói về người ngoài hành tinh, khi tôi thanh lý chúng tôi nói: “Các người đã làm biến dị nhân loại, các người đã làm ra một bộ [các thứ] phá hoại nghiêm trọng xã hội nhân loại, làm biến dị tư tưởng con người”. Bọn chúng đố kỵ, chúng quay trở lại nói với tôi một câu: “Vậy ông cũng đang lợi dụng chúng tôi kia mà.” Tôi cũng ngồi ô tô, tôi cũng sử dụng các công cụ hiện đại hóa. Thế nhưng tôi nói “Ta bây giờ nếu cưỡi ngựa để đi, thì cũng không có hoàn cảnh đó, cũng vì bị các người phá hoại mất, có phải vậy không?!” Chúng ta cũng chỉ có thể chấp nhận nó, phải không. Mọi người hiện nay chỉ có thể quản việc đi làm như thế này, khoa học tương lai có thể không phải như thế này. Tôi phát hiện những định nghĩa đặt ra cho khoa học trước kia thì hiện nay đều đang dần dần bị lật đổ, rất nhiều sự việc căn bản là không giải thích nổi. Không ngừng phát hiện biến hóa mới của thiên thể, những bí mật về tồn tại của sinh mệnh không ngừng được công bố ra. Tôi nói rằng khoa học trước kia chính là đang trong dao động.

Đệ tử: Con người là phức tạp và tán loạn, chỉ có tu bỏ những vật chất phách sinh thì mới có thể trở về cảnh giới bản nguyên của chính mình.

Sư phụ: Con người khi vừa mới sinh ra thì vô cùng thuần khiết, không có bất kể quan niệm hình thành hậu thiên nào. Bởi vì chư vị còn chưa tiếp xúc với xã hội, cho nên tôi hết sức vui khi nhìn trẻ nhỏ, vô cùng đơn thuần, chúng hơi nghịch một chút nhưng cũng đừng lo, [chúng] không có gì cả, không có lối nghĩ gì. Hậu thiên con người vì sinh tồn, vì để bảo vệ lợi ích bản thân, mới dần dần hình thành rất nhiều quan niệm. Hữu vi mà đã

làm rất nhiều chuyện xấu bất hảo, mục đích là vì bản thân. Cứ như vậy, vào hậu thiên đã hình thành các loại lỗi nghĩ, đều là đối lập với bản tính tiên thiên. Cũng tức là, con người đã trở nên phức tạp. Cái tâm thuần khiết, tư tưởng kia của chư vị càng ngày càng bị các chủng các dạng tạp chất hậu thiên ô nhiễm. Quay trở về cảnh giới bản nguyên thì phải tiêu đi tất cả những thứ không tốt hình thành hậu thiên. Không chỉ là [của] con người, những thứ của cảnh giới nào mà không phù hợp với cảnh giới mà chư vị cần quay về, thì đều phải thanh lý nó đi, chư vị mới có thể thuần tịnh đến trình độ đó. Từ tư tưởng, tâm tính, từ vật chất cấu thành thân thể chư vị, gồm cả sinh mệnh, đều phải đạt được thuần tịnh đến như thế.

Đệ tử: Phật Như Lai Phật Thích Ca Mâu Ni có thể giới Ta Bà, Phật Thích Ca Mâu Ni lại đang ở Thế giới Đại Phạm, lý giải như thế nào?

Sư phụ: Là thế này. Trong Phật giáo giảng Thích Ca Mâu Ni ở thế giới Ta Bà, đó cũng là tình huống chân thực. Thích Ca Mâu Ni từ tầng vũ trụ thứ sáu đến thế gian độ nhân, thế giới sau cùng của Ông chính là Thế giới Đại Phạm. Từ lúc từ thế giới Đại Phạm hạ xuống độ nhân, ông vẫn chưa hề trở về, vẫn luôn ở trong tam giới mà trông coi đồ đệ của Ông, hơn hai nghìn năm qua vẫn cứ luôn trông coi đồ đệ của Ông. Đồ đệ của Ông trong khi chuyển sinh lập đi lập lại thì không ngừng đề cao tầng thứ và cảnh giới, tích lũy uy đức của họ, đang chờ đợi cho đến lúc Chính Pháp cuối cùng mà đồng hóa với Pháp, rồi viên mãn. Thế giới Ta Bà chính là Tam Giới. Cho nên các đệ tử của Phật phát hiện Ông vẫn luôn ở thế giới Ta Bà, bèn nói rằng Phật Thích

Ca Mâu Ni ở thế giới Ta Bà. Còn về Thế giới Đại Phạm thì đó là một thế giới của Phật sau cùng khi Ông đến đây. Kỳ thực Ông không chỉ có một thế giới này, trong những tầng thứ khác cao hơn cũng có thế giới của Ông. Chư vị đừng dùng tư tưởng của con người để nghĩ về việc của thiên thượng, nghĩ về việc của Phật, vĩnh viễn cũng nghĩ không thông. Chư vị hiện giờ cũng chỉ có tư tưởng của con người, cho nên tôi không bảo chư vị đi tìm hiểu tri thức, vĩnh viễn cũng không tìm hiểu cho rõ ràng được. Bởi vì bộ phận tư tưởng con người này là hết sức thấp kém.

Đệ tử: Lục đạo luân hồi vì sao lại là lục đạo?

Sư phụ: Trong Phật giáo quá khứ thì có nào là đạo Tu La, nào là đạo súc sinh, đạo người, đạo trời. Tôi nói với mọi người, bất kể nó là đạo gì đi nữa, đều là nội trong Tam Giới, luân hồi giữa người, động vật, vật chất, thực vật và các sinh mệnh không gian khác nội trong tam giới với nhau. Là căn cứ vào quan hệ nhân quả tạo thành bởi thiện ác của người ta ở trên thế gian mà sinh ra báo ứng, hoặc là phúc báo, hoặc là ác báo. Nghĩa là chư vị làm ác nhiều rồi, khả năng sẽ chuyển sinh đến đạo súc sinh, hoặc nói không chừng thì xuống địa ngục. Làm việc tốt nhiều thì chư vị sẽ chuyển sinh đến đạo trời. Trời nói đến ở đây là trời với các tầng thứ khác nhau nội trong Tam Giới, cũng là thuộc vào nội trong phạm vi Tam Giới, cũng vẫn nhập luân hồi. Hoặc là hưởng phúc nơi cõi người, làm quan phát tài, đây đều là làm việc tốt mà đắc được. Cái này gọi là phúc báo, cũng gọi là thiện báo vậy.

Đệ tử: Có một số trạm trường, đảm nhiệm thời gian rất lâu, thế nhưng quan niệm người thường không

buông bỏ, hữu ý hay vô ý cũng đã ảnh hưởng đến học viên mới ở điểm luyện công.

Sư phụ: Cái này đúng là sự thực. Chúng ta có một số phụ đạo viên cá biệt ở điểm luyện công làm không tốt, những vấn đề này nên phải rút ra bài học đi. Trong rất nhiều bài trong cuốn “Tinh Tấn Yếu Chỉ” mà tôi viết đều là viết cho họ, họ lại không đọc. Nhưng mà làm một phụ đạo viên mà giảng thì cũng rất vất vả, phải trợ giúp mọi người mà làm công tác. Nhưng mà thông thường sai kém ở chỗ nào? Chính là công tác của họ không thể kết hợp lại với tu luyện của họ, họ đụng phải bất cứ mâu thuẫn nào, đụng phải bất cứ trở lực nào họ không thể dùng Pháp để cân nhắc, không thể xem xem bản thân mình chỗ nào làm sai rồi? Có phải chỗ nào mình đã làm không đúng? Đã dẫn đến việc học viên không phối hợp, hoặc là rất nhiều phương diện tạo thành trở lực. Điểm này đa số các phụ đạo viên đều không thể suy nghĩ một chút về mình như vậy. Đã mang đến tổn thất rất lớn cho Pháp của chúng ta, đối với việc đắc Pháp của rất nhiều học viên mới cũng tạo thành chướng ngại, nên phải thức tỉnh đi.

Chúng ta có phụ đạo viên đối với học viên có thái độ hết sức hung hãn, điều này trong Đại Pháp chúng ta là tuyệt đối không được phép. Mọi người thử nghĩ xem, chỉ cần học bộ Pháp này, thì chính là đệ tử của tôi, chư vị cũng là đệ tử của tôi, họ cũng là đệ tử của tôi, chư vị vì sao đối với họ với thái độ hung hãn như vậy? Chúng ta giảng thiện tâm, dùng thiện tâm mà đối đãi người khác. Tôi thường hay giảng một câu thể này, tôi nói một người không mang theo bất cứ quan niệm nào của bản thân mà nói với người khác, chỉ ra cho người khác

khuyết điểm của họ, hoặc nói với họ gì đó, thì họ sẽ bị cảm động đến rơi lệ. Không có bất kể nhân tố nào của bản thân chư vị, chư vị không nghĩ sẽ đắc được gì đó, thậm chí chư vị không nghĩ vì bản thân mà bảo hộ gì đó, chư vị thật sự thiện ý muốn tốt cho người khác, họ thật sự sẽ có thể nhìn thấy được tấm lòng của chư vị, bất kể là người như thế nào. Thế nhưng thông thường chúng ta rất nhiều người khi làm công tác không dựa vào điều đó, mà lại dựa vào mệnh lệnh, dựa vào cưỡng chế, thế không được! Đó không phải là thứ ở trong Pháp của chúng ta.

Đệ tử: Về một cá nhân tu luyện Đại Pháp mà không đồng hóa với Pháp, nói lời giả dối [con] có phần không hiểu.

Sư phụ: Nói dối là không đúng. Một người tu luyện thì sẽ có tâm người thường, chỉ cần họ chưa viên mãn, thì họ sẽ có tâm người thường. Nhưng mà có một điểm tôi phải nói với mọi người, chúng ta làm một học viên cũng vậy, làm một nhân viên công tác cũng vậy, cái mà dễ biểu hiện ra nhất vừa vặn lại chính là cái tâm chấp trước mà họ chưa bỏ được kia, cái tâm trong người thường chưa bỏ được kia, là có thể biểu hiện ra nhất. Vì sao vậy? Bởi vì những cái tâm mà họ đã tu tốt, đã trừ bỏ đi thì đã không còn nữa, tức là sẽ không biểu hiện ra nữa rồi. Vậy thì những tâm còn sót lại thì đặc biệt nổi bật, chúng ta ai ai cũng đều có thể nhìn thấy. Nhưng mà tôi nói với mọi người, không thể nói người này không tốt, kỳ thực người đó đã tương đối tốt rồi, chỉ là cái tâm mà người đó chưa bỏ được đang khởi tác dụng mà sẽ ảnh hưởng đến công tác, sẽ ảnh hưởng đến học viên, biểu hiện của người đó rất nhiều người cũng

sẽ thấy được. Cho nên xem xét vấn đề đánh giá người ta là không được xem xét theo kiểu người thường như vậy. Nhưng mà cũng không được cảm thấy rằng bản thân chúng ta là tu được khá lắm, vẫn còn những tâm mà chưa bỏ được vậy bèn buông thả chính mình, điều này là không được. Một khi phát hiện mâu thuẫn, thì nhất định phải tìm nguyên nhân của bản thân.

Tôi nghĩ tất cả các đệ tử của tôi, từ nay trở đi chư vị trong mâu thuẫn, trong quan hệ giữa người với người, hoặc là khi học Pháp, giữa các đệ tử chúng ta, phát sinh bất kể mâu thuẫn gì, chư vị đều nên phải đi tìm ở bản thân. Có phải bản thân mình chỗ nào làm không đúng? Ai ai cũng phải nên thực thi như vậy, tu cái tâm của chư vị. Bản thân chư vị không đặt công phu vào tâm của chư vị, chư vị lại đặt công phu ra bên ngoài, đi tìm khuyết điểm của người khác, chư vị làm sao có thể đề cao được? Người khác đều tốt rồi, chư vị chỉ ra khuyết điểm của người khác rồi, họ tu lên được rồi, còn chư vị vẫn còn ở chỗ đó. Cho nên tôi bảo mọi người, phát sinh bất kể mâu thuẫn gì, khi trong tâm cảm thấy không thoải mái, chư vị hãy tìm nguyên nhân của bản thân, bảo đảm nguyên nhân là xuất ra từ chỗ chư vị. Quá khứ trong Phật giáo giảng “Phật tại tâm trung”. Kỳ thực người ta đã đem nó nói thành một thứ hình thức rồi, như thể trong tâm đã có ông Phật rồi, người ta không hiểu. Kỳ thực muốn nói chính là ý này: “Cần phải tu ở trong tâm chư vị, phải đặt công phu vào trong tâm chư vị, tìm ra nhược điểm, khuyết điểm của bản thân chư vị, nhổ tận gốc rễ của nó ra”. Tâm tính của chư vị không đạt được tiêu chuẩn thì vĩnh viễn không thể viên mãn. Vậy thì tại sao không đặt công phu vào cái tâm chứ? Tại

sao không đặt công phu vào chỗ bản thân mình đây? Tôi cho chư vị một biện pháp đề cao nhanh nhất chính là để chư vị khi trong mâu thuẫn với nhau mà biểu hiện ra nhược điểm của chư vị. Chư vị lại hể cứ gặp phải mâu thuẫn liền đẩy nó ra, chỉ ra khuyết điểm của người khác, không nhìn lại bản thân, vậy thì tu làm sao? Điều đó vừa vạy là tôi cấp cho chư vị một biện pháp tốt nhất để đề cao, cho nên quan niệm của chư vị nhất định phải chuyển biến lại. Còn nói về việc học viên chúng ta nói dối, đúng là có một số người tâm tính biểu hiện ra sai kém. Người như vậy chúng ta có thể giúp đỡ họ thì cứ chỉ ra. Nhưng mà tôi nghĩ đề cao chân chính thì còn phải dựa vào bản thân họ, nếu bản thân họ không học Pháp, thì vấn đề gì cũng không giải quyết được. Nhưng ngược lại mà giảng, đề cao là chuyện của bản thân họ, họ rút xuống rồi, họ không muốn đề cao, tu không lên được thì vẫn là ở bản thân họ.

Đệ tử: Xin hỏi giữa phía Thần, phía con người và chủ nguyên thần, phó nguyên thần có quan hệ như thế nào?

Sư phụ: Người thường không có phía Thần. Chỉ có những người tu luyện chân chính chúng ta mới có, mà vẫn phải là giảng từ trong hình thức tu luyện như Đại Pháp chúng ta. Bởi vì chúng ta là từ bản nguyên nhất của sinh mệnh mà bắt đầu cải biến chư vị, chúng ta đảo ngược trở lại mà tu. Loại phương thức này tương đối nhanh, vừa có thể ở trong xã hội người thường mà tu luyện, phù hợp ở mức tối đa với trạng thái người thường, đồng thời lại có thể trực tiếp ở trong hoàn cảnh phức tạp này mà đề cao tâm tính con người, thế này là nhanh nhất. Vậy trong Đại Pháp chúng ta ở vi quan đã đắc Pháp, bộ phận thân thể mà cấu thành bởi

lạ tử đã đủ tiêu chuẩn đó, lạ tử vật chất vi quan, đã là thuộc về phía Thần rồi, [hoặc] phía Phật, phía Đạo. Còn nói về phía con người, chính là bản thân chư vị mà hiện nay chư vị nhìn thấy. Nếu như phía thân thể ở bề mặt này của chư vị, vào lúc viên mãn cuối cùng, trong thời điểm tu luyện cuối cùng mà cũng phát sinh cải biến, thì phía người của chư vị cũng sẽ không tồn tại nữa. Điều đồng hóa với phía Thần rồi, chư vị cũng là viên mãn rồi. Tùy theo đó hình thức biến hóa của thân thể chư vị sẽ mang đến trạng thái ngộ triệt để, chư vị sẽ phát sinh một sự biến hóa căn bản. Điều đó chư vị căn bản cũng không cách nào tưởng tượng được, dùng tư tưởng của chư vị căn bản cũng không tưởng tượng nổi. Nó là một loại cảnh tượng vĩ đại, thù thắng và tráng quan biết nhường nào. Còn nói về quan hệ giữa nguyên thần, phó nguyên thần, điều này khi tôi giảng về kết cấu thân thể người thì đã bàn đến rồi. Cái này tôi cũng không chiếm dụng thời gian nữa, hãy đọc sách cho nhiều.

Đệ tử: Phải chăng khi ác niệm hết xuất thì đã tạo ác nghiệp? Khi thiện niệm hết xuất thì đã tích được thiện nghiệp?

Sư phụ: Không phải. Vừa rồi tôi cũng đã bàn về vấn đề này. Nghiệp chỉ biểu hiện ở xã hội người thường chúng ta cũng tức là ở thế gian. Bất kể vật chất nào cũng tồn tại hai phương diện chính phản, có Phật thì có ma, có người thì có quý, có người tốt thì có người xấu, có tin thì có không tin, có ủng hộ thì có phản đối; con người còn có người nam người nữ. Hết thấy đều là tồn tại đối lập nhau, đều tồn tại một loại quan hệ âm dương như vậy, cũng tức là quan hệ tương sinh tương khắc. Vậy khi người ta làm chuyện xấu thì họ khẳng

định là sẽ tạo ác nghiệp. Niệm mà họ phát ra cũng là một loại ác niệm. Trong Phật giáo giảng, có phân chia thiện nghiệp và ác nghiệp. Tôi phát hiện trong thiện nghiệp mà người ta giảng cũng có tồn tại hai phương diện chính phản như thế. Cho nên nói một cách nghiêm khắc, tôi thấy vẫn là không thích đáng.

Phật giáo hiện nay thì chúng ta không nói nữa, bởi vì đó là Phật giáo ở thời kỳ mạt Pháp chúng ta không nói. Hãy nói về Phật giáo mà trong lịch sử lúc còn tương đối tốt kia, đó chính là một đoàn thể tu luyện. Mọi người dùng thiện tâm để duy hộ đoàn thể tu luyện ấy. Nếu ai mà tới phá hoại nó, công kích nó, thì nó cũng chọn dùng một số biện pháp tương ứng để bảo vệ mình. Như vậy nó cũng có tồn tại phía mặt phụ, cũng tức là phía mặt ác. Nếu người mà phá hoại chùa của ta, ta có thể sẽ liều mạng với người; nếu người làm tổn hại tăng nhân, đệ tử của ta, vậy thì ta sẽ xử ác với người, tức là từ đầu chí cuối việc tốt cũng có tồn tại phía mặt phụ, cũng tức là phía mặt ác của nó. Cho nên nghiêm khắc mà nói, thiện nghiệp và ác nghiệp mà họ giảng là không toàn diện, nếu giảng chung chung thế thì còn được.

Chúng tôi vì để có thể nói rõ sự biểu hiện một cách chính xác của hai loại vật chất chính phản và phản ánh chân thực của nó, chúng tôi gọi cái bộ phận mà tốt nhất, thấy rằng đối với con người là có ý nghĩa nhất, đối với người tu luyện là có ích nhất [thứ] mà có thể trực tiếp chuyển hóa thành công, chúng tôi gọi nó là “đức”. Trên thực tế nó thật sự cũng chính là cái đức kia, cũng chính là đức mà chúng ta bình thường vẫn nói tới. Còn nói về nghiệp, ác nghiệp cùng với cái ác bên trong cái gọi là thiện nghiệp kia, thứ mà thuộc về phía mặt ác,

thứ thuộc về phía mặt phụ, chúng tôi gộp chung lại đều gọi là nghiệp. Gọi như vậy là tương đối chuẩn xác. Còn nói về tư tưởng con người động niệm gì đó, nếu như tư tưởng của một người thường mà động một niệm đầu xấu xuất ra, muốn làm chuyện xấu nào đó, chưa có hành động, hoặc là nếu như hậu quả xấu chưa xuất hiện thì không tạo ra nghiệp, làm không thành thì sẽ không tạo nghiệp, làm thành rồi thì sẽ tạo nghiệp. Mà chủng nghiệp lực này phản ánh lên thân thể và trong trường xung quanh thân thể. Nhưng mà, con người khi động niệm xấu thì trong tư tưởng của mình lại sinh ra một cái nghiệp tư tưởng, đây chính là [nguyên nhân] những người tu luyện chúng ta vì sao trong tư tưởng lại xuất hiện việc mắng chửi người, xuất hiện phản đối, không tin, hoặc là dao động bản thân tu luyện v.v. v.v., can nhiễu chư vị.

Khi đã tọa thì suy nghĩ viển vông, loạn lung tung cả, can nhiễu tư tưởng chư vị, ấy chính là những thứ đó đang khởi tác dụng. Đây là tôi giảng cho chư vị một cách vô cùng chính xác cái đạo lý ấy. Tăng nhân trong quá khứ, tôi thấy các tăng nhân thời xưa, về căn bản họ là ở trong chùa, không tiếp xúc với xã hội phức tạp, vậy nên tư tưởng của họ tương đối đơn nhất, thêm nữa là họ thường xuyên ở trong thiền định không xuất định, như vậy khiến cho tư tưởng của họ hết sức đơn nhất, có thể khiến cho bất kể niệm đầu bảo vệ lợi ích bản thân nào cũng đều không động, nên sẽ giảm thiểu việc sản sinh và can nhiễu của nghiệp lực tư tưởng. Cho nên trong quá khứ họ thường xuyên thiền định, bề quan, mục đích thực tế nó là tĩnh tu. Bởi vì tu tại tự kỷ công tại sư phụ, có sư phụ của pháp môn nào đó hoặc của

thế giới Thiên quốc nào đó đến quản họ, trong khi họ tỉnh tu thì tiêu trừ nghiệp lực tư tưởng của họ. Về điểm này thì chư vị cũng là do tôi làm cho, tự chư vị không làm được.

Đệ tử: Nghiệp tư tưởng cũng đã bài xích rồi, nhưng thời gian kéo dài có lúc lâu, như thế nào mới tiêu trừ nó tốt hơn?

Sư phụ: “Như thế nào mới tiêu trừ nó tốt hơn?” Cách nói này chính là muốn đi đường tắt, tìm phương pháp đơn giản. Bất kể trạng thái nào cũng không phải là cô lập, nghiệp là bản thân chư vị tạo, vậy khi tu bỏ nó đi thì phải chịu khổ. Đồng thời trong chịu khổ mà đề cao, hơn nữa cần khảo nghiệm chư vị xem có thể kiên định không. Nếu mà ngay lập tức gỡ bỏ nó xuống, thì chư vị cũng không có gì để tu nữa rồi. Nếu chư vị không thật sự cải biến bản thân chư vị một cách hết sức chắc chắn, đó là tuyệt đối không được. Chư vị nếu như không đạt được tiêu chuẩn đó, khi chư vị đến thế giới Thiên quốc, chư vị phát hiện vị giác giả uy nghiêm vĩ đại kia ngồi ở đó, chính chư vị sẽ cảm thấy trong tim đập thành thịch. “Ui chao, mình tu không đủ, mình không thể ở tại đây được.” Tự chư vị biết rằng chư vị không thể ở tại đó, cho nên chúng ta mỗi bước tu luyện đều phải tu một cách thiết thiết thực thực, không đạt tiêu chuẩn là tuyệt đối không được, không thể vượt quan.

Vậy thì nghiệp tư tưởng bài trừ không hết thì làm thế nào? Tôi bảo chư vị, quan niệm tư tưởng của con người không phải chỉ một đời tạo thành, mà là đời đời kiếp kiếp tích lũy lại. Ở trong những vị trí rất sâu nơi thân chư vị nó đều có, không chỉ là ở bề mặt. Làm thế nào đây? Trong quá trình chư vị không ngừng tu luyện

thì là đang làm suy yếu nó, trừ bỏ nó, cũng đã đang làm như vậy rồi. Như vậy trước khi chư vị chưa viên mãn, tư tưởng của chư vị vẫn sẽ sản sinh nghiệp lực, vẫn sẽ có cái thứ đó tồn tại. Vậy thì tự chư vị hãy nghĩ biện pháp ức chế nó khắc phục nó, đó chính là tu luyện! Nếu chư vị buông thả bản thân thì đó không phải là tu luyện nữa. Nhưng mà can nhiễu của nghiệp lực tư tưởng này đối với người ta quá hết sức trọng yếu. Nghiệp lực tư tưởng lớn rồi, thậm chí là quấy đến mức người ta không luyện công được. Hãy đọc sách cho nhiều, trong sách có Pháp, trong Pháp có hết thấy những gì tôi có thể trợ giúp chư vị, sẽ có thể tiêu trừ nghiệp lực.

Đệ tử: Khi ma nạn đến mà không giữ vững được tâm tính, vậy ma nạn tiếp theo lại đến thì có phải sẽ lớn hơn lần trước?

Sư phụ: Vấn đề này trong “Chuyển Pháp Luân” đã từng giảng rồi. Tức là bản thân chúng ta trong tu luyện không thể xem mình là một người tu luyện, Sư phụ vì để giúp chư vị đề cao mà sắp đặt cho chư vị một số quan kia nhưng chư vị lại không qua được, trường kỳ cứ dừng lại ở đó. Nhưng mà tu luyện là không đợi người, cái nạn này chư vị không qua được, nạn tiếp theo nó rồi sẽ đến, luôn phải để chư vị đề cao mà. Vậy thì nạn này chư vị chưa qua được, nạn tiếp theo lại tới, hai nạn gộp lại chư vị làm sao vượt qua? Người đó lại càng không ngộ, thì lại càng không qua được. Vậy thì nạn tiếp theo lại tới nữa, sẽ tạo thành một tử quan không cách nào vượt qua được như vậy. Nếu không phát sinh chuyển biến căn bản thì thật sự rất khó vượt qua. Nạn ấy còn có thể tích lũy, thứ ấy nếu chư vị tích lũy nhiều rồi thì chư vị làm sao vượt qua? Cho nên chúng tôi bảo mọi

người, chư vị phải xem mình là một người luyện công mà đối đãi.

Có người ban đầu là vì trị bệnh mà bước vào Đại Pháp chúng ta. Chúng ta không phản đối, nhận thức Đại Pháp thế nào cũng phải có một quá trình. Về sau người đó biết rằng “Ồ, Đại Pháp không trị bệnh, nhưng mà nếu mình làm một người tu luyện mà mang theo thân thể có bệnh thì không thể tu luyện, không thể xuất công. Làm sao bây giờ?” Người đó đã biết, “Ồ, vậy mình không nghĩ nữa, cũng không tìm Thầy để trị bệnh nữa, mình cũng không muốn trị bệnh. Nhưng mà mình biết rằng, chỉ cần mình tu luyện, Thầy nhất định sẽ trị khỏi bệnh cho mình.” Trong tâm người đó còn một chút như thế đang nghĩ [về bệnh]. Vậy có phải là đã cải biến từ căn bản không? Không phải. Cái hoa lệ ở bề mặt kia là giả thôi. Con người nếu không từ bản chất mà cải biến chính mình, vậy thì không đạt tiêu chuẩn. Là một giác giả, sinh mệnh cao cấp nhìn thì thấy rõ ràng phi thường, một chút cũng không che giấu được. Người đó chưa đạt tiêu chuẩn, chưa có phát sinh biến hóa từ căn bản, cuối cùng vẫn còn ôm giữ cái tâm như thế, chẳng qua nó trở nên càng ẩn sâu hơn. Thế nhưng ai chịu trách nhiệm [với] tu luyện của người đó thì thấy rõ ràng, vậy thì người đó đang lừa ai đây? Vẫn là lừa chính mình thôi. Cho nên ắt phải buông bỏ cái tâm kia, thật sự đạt được tiêu chuẩn của một người tu luyện. Người đó không buông bỏ được, vậy vấn đề ấy sẽ vẫn cứ kéo dài tiếp tục, cứ mãi ở trong cái nạn ấy. Vấn đề này rất nghiêm trọng, cứ luôn có những học viên như vậy.

Đệ tử: Người tu luyện không chấp trước vào giàu có, chỉ thủ đức không tích đức, trong kinh văn “Giàu mà

có Đức” của Thầy phải chăng là yêu cầu tiêu chuẩn thấp nhất đối với những đệ tử không tinh tấn?

Sư phụ: Làm một người tu luyện thì không chấp trước vào nó. Không chấp trước vào bất kể thứ gì không đồng nghĩa với chư vị không có bất cứ thứ gì. Trừ bỏ đi cái tâm cầu tài, phát tài, tâm chấp trước đối với tiền tài của chư vị, không đồng nghĩa với việc chư vị không có [tiền] tài. Thủ đức chứ không tích đức là bởi vì chúng ta làm một người tu luyện thì thời gian trong một đời này kiếp này đã là rất hữu hạn rồi, chư vị đi khắp nơi làm việc tốt, những việc hữu vi này của chư vị làm sao có thể khiến tâm tính chư vị đạt được đề cao và tu luyện chân chính đây? Không thể. Cho nên chư vị chỉ có là mau mau tu luyện, để cho bản thân phát sinh chuyển biến căn bản, chư vị mới có thể viên mãn. Hơn nữa trong xã hội người thường có rất nhiều chuyện là có quan hệ nhân duyên, những ân ân oán oán đều từ lịch sử mà tích tồn lại, chư vị đi quản, rất có thể điều chư vị nhìn thấy chỉ là bề mặt, chư vị lại không nhìn được quan hệ nhân duyên của nó, chư vị sẽ quản sai. Vậy thì người thường mà quản sai thì không sao, bởi vì người thường chỉ cần phù hợp với đạo lý của tầng xã hội người thường này là được rồi. Chư vị là người tu luyện, chư vị là dùng tiêu chuẩn cao hơn để yêu cầu. Chư vị quản sai thì lại không phải chuyện nhỏ, chư vị phải chịu trách nhiệm, như vậy chư vị sẽ bị rút công, giáng [hạ] tầng thứ. Vậy nếu chư vị cứ mãi làm như thế, thì chư vị viên mãn thế nào đây? Cho nên chúng tôi giảng, không được cứ nghĩ mãi những chuyện tích đức tích đức. Chư vị chỉ lo mà tu luyện, hết thấy những vật chất mà chư vị cần có trong tu luyện đều có thể đạt

được chuyển hóa trong khi chư vị chịu khổ tu luyện phó xuất. Nếu vật chất mà không đủ thì đều có thể bù đắp, không cần chư vị phải đi làm như thế, chỉ xét nhân tâm.

Tu luyện chân chính là chỉ xét tâm của con người, chỉ cần tâm của chư vị ở nơi Phật đây, chỉ cần tâm của chư vị đạt được tiêu chuẩn tu luyện, hết thấy mọi việc đều có thể làm cho chư vị. Người khắp thân đầy nghiệp lực, nếu bảo tôi nhìn thì ngay cả xương cốt cũng đen thui, chư vị là một người thường làm sao có thể khiến bản thân phát sinh biến hóa về bản chất, đạt đến cảnh giới của Phật, chư vị tích được bao nhiêu đức, chư vị làm được bao nhiêu việc tốt thì chư vị có thể thay đổi được những sự việc mình đã làm qua đời đời kiếp kiếp kia không? Chư vị căn bản là không thay đổi được. Tích đức lại cũng không phải là tu luyện, làm không được, cho nên chư vị chỉ có thể là nắm chắc thời gian mau chóng tu luyện. Chỉ xét cái tâm của chư vị, chỉ cần chư vị tu, hết thấy vấn đề chúng tôi đều có thể chuyển hóa thành việc tốt cho chư vị, việc xấu biến thành việc tốt. Bất kể nghiệp lực nào mà chư vị mắc nợ, chư vị đều phải chịu trách nhiệm, nhưng mà những chuyện này chúng tôi đều sẽ xử lý cho chư vị. Ví như nói chư vị qua đời đời kiếp kiếp đã giết rất nhiều sinh mệnh, đã làm hại rất nhiều sinh mệnh thì chư vị phải hoàn trả, chư vị sẽ hết đời này đến đời khác phải đền mạng. Chư vị cứ mãi chuyển sinh rồi đền mạng thì chư vị cũng không trả nổi, còn nói gì đến tu luyện chứ?! Nếu sinh mệnh mà chư vị làm hại, sau khi chư vị viên mãn, vào lúc viên mãn thế giới của chư vị, đưa họ độ đến thế giới của chư vị làm chúng sinh, vậy đó không phải là một việc tốt sao? Cũng là xong nợ nghiệp, nhưng mà ai làm cho chư

vị những chuyện như vậy? Chỉ có người mà độ chư vị mới có thể làm cho chư vị chuyện đó. Người độ chư vị còn phải có cái năng lực đó, nghiệp mà chư vị nợ chư vị phải trả, đó cũng tính là [chư vị] đã trả. Nhưng nếu như chư vị tu không thành Phật, hết thấy những thứ đó đều là nghiệp lực của chư vị sẽ vĩnh viễn không hoàn trả hết. Chính là một tầng quan hệ như vậy. Nghĩa là chư vị có rất nhiều chuyện chư vị đừng đi quản, chư vị chỉ quản việc tu, Sư phụ đều sẽ làm cho chư vị.

Đệ tử: Có một số học viên đi nghe theo và tin theo những thứ phá hoại Pháp, nhưng bây giờ đã tỉnh ngộ, những người này còn có thể viên mãn không?

Sư phụ: Trên con đường tu luyện này ai ai cũng đều không nhất định là sẽ vượt qua mọi khảo nghiệm được rất tốt, đều sẽ phạm sai lầm. Nếu chư vị mỗi một quan đều có thể vượt qua được tốt, thì tôi nói chư vị không cần tu luyện nữa, có thể viên mãn rồi. Có quan chư vị qua được tốt, có quan chư vị vượt qua không tốt, nhưng mà chư vị biết hối hận để lần sau tranh thủ thực thi nó cho tốt. Cứ như vậy mà qua được tốt, qua không tốt, vấp vấp vấp vấp, đây chính là tu luyện. (Vỗ tay) Nhưng mà tôi bảo mọi người, chư vị đừng có mừng vội. Chư vị nghĩ, “Ồ, vậy mình qua được tốt, qua không tốt, dù sao thì mình cứ thử thả mà tới thể này thì là tu luyện rồi”, không được! Chư vị ắt phải tinh tấn. Nếu như chư vị chậm trễ lười nhác, chư vị không tinh tấn, vậy cái tâm ấy tôi cũng thấy được, chư vị bằng như là không có trách nhiệm đối với chính mình. Cho nên chư vị ắt phải tự coi mình là một người tu luyện chân chính mà nghiêm túc đối đãi vấn đề này, chư vị mới có thể đề cao tầng thứ nhanh nhất có thể.

Đệ tử: Xin hỏi các đệ tử chuyên tu phải công khóa sớm tối thì có ảnh hưởng đến tu luyện không?

Sư phụ: Tôi sẽ nghĩ biện pháp tránh hết mức để chư vị không chịu ảnh hưởng. Chúng ta có rất nhiều tầng nhân trong chùa, đạo sĩ, hoặc là những nhân sĩ trong tôn giáo khác đang học Đại Pháp. Tôi giảng một đạo lý thế này, chúng ta không nhắm vào bất kể tôn giáo nào, không nhắm vào bất kể hình thức của xã hội người thường nào, chúng ta chỉ xem nó như là công tác của người thường. Phật đều đã không quản nữa, Phật đều không độ nữa, vậy nó còn không phải là một hình thức xã hội người thường sao? Tôi cũng sẽ coi nó như một công việc mà nhìn nhận. Cho nên chúng ta không nhắm vào nó, chúng ta cứ nhất nhất đến chùa để cải biến hòa thượng, tôi không hề nói như vậy. Chúng ta chỉ nhắm vào nhân tâm, cho dù chư vị là người ở cảnh giới nào, tầng thứ nào, giai tầng xã hội nào, chỉ nhắm vào nhân tâm. Có người nghĩ, chúng ta để cho vị quan to kia học rồi thì họ sẽ bảo rất nhiều người đến học, tôi nói rằng tôi không có ý đó. Họ ra lệnh người ta đến học thì không phải là thật tâm đặc Pháp mà đến. Tôi không cần. Cho nên tôi không quan tâm chư vị là giai tầng nào, tôi chỉ nhắm vào nhân tâm. Dù cho chư vị là tôn giáo cũng vậy, tôi chỉ nhắm vào nhân tâm. Đều là chúng sinh, ai có thể tu, thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với người đó. Không tu, thì cũng thôi.

Quá khứ trong tôn giáo cũng là như vậy, Phật là không thừa nhận tôn giáo, tôn giáo là người thường đặt ra danh từ cho nó. Thích Ca Mâu Ni lúc đầu thành lập hình thức tu luyện tăng đoàn của ông thì cũng không có nói Ông là tôn giáo. Như vậy Phật cũng chỉ là xét

nhân tâm, không xét đến cái hình thức mà con người vẫn duy hộ. Bản thân duy hộ cũng đều là chấp trước, đều là những thứ mà người thường không buông bỏ được, chứ không phải là chân chính tu Phật. Vậy tu Phật thì chỉ cần người đó tu, bất kể là loại người nào, tôi đều sẽ chịu trách nhiệm với người đó. Tôi đều coi người đó là chúng sinh với cái tâm thuần tịnh nhất, cái tâm chân chính muốn tu luyện hướng thiện, tôi thấy được điểm ấy thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với người đó. Còn nói về việc phải công khóa sớm, công khóa muộn, đọc các kinh sách trước kia hoặc đọc to tụng kinh, đọc kinh thánh, tôi nghĩ làm một cư sĩ hay một người bình thường, chư vị hãy miễn đi, chuyên tâm tu Đại Pháp, điều này là nghiêm túc. Nhưng mà là một người xuất gia hoặc là một tăng lữ, vậy thì họ tạm thời cứ làm vậy. Tôi chỉ xem nó như công tác của chư vị, vốn là không có Thần Phật quản, đến một tăng thứ nhất định tự chư vị sẽ biết rõ phải làm như thế nào, tôi mở cánh cửa thuận tiện nhất, chỉ nhìn nhân tâm. *(Vỗ tay)*

Đệ tử: Các đệ tử sau khi viên mãn lên trên, còn có thể được nghe Sư tôn giảng Pháp không?

Sư phụ: Chư vị vẫn là dùng tư tưởng của người để nghĩ trạng thái của Thần. Tới lúc đó tôi nói với chư vị, chư vị sẽ có đệ tử của chư vị nghe chư vị giảng Pháp. Lịch sử tu luyện của chư vị sẽ kiến lập nên uy đức trong tương lai của chư vị và một bộ Pháp trang nghiêm vĩ đại. Chư vị trên bề mặt đang tu luyện trong xã hội người thường hết sức bình thường, những chuyện mà chư vị không biết kia, đều là có ghi chép lại. Chư vị cảm thụ được cũng vậy, không cảm thụ được cũng vậy, đều là có ghi chép lại. Như vậy đó sẽ trở thành uy đức mà

bản thân chư vị dựng lập nên. Kỳ thực Phật ở trong thế giới của Phật cũng có giảng Pháp. Ngoài những đạo lý mà chúng sinh ở cảnh giới đó của Ông phải tuân theo, Ông chủ yếu là giảng về những câu chuyện tu luyện của Phật ở các thế giới Thiên quốc khác nhau. [Những chuyện] xúc động nhân tâm. Chúng sinh của thế giới Thiên quốc nghe xong cũng phải rơi lệ. Cho nên mới nói mỗi người chúng ta tu luyện nhất định phải đạt tiêu chuẩn.

Đệ tử: Người thường trong nhà có mua một cuốn sách công kích Đại Pháp, rất muốn đem nó hủy đi, nhưng mà trong đó lại in một lượng lớn ảnh của Sư phụ.

Sư phụ: Hủy đi thì cứ hủy đi thôi. Cuốn sách này của chúng ta cũng là một cuốn sách giấy trắng mực đen, nếu như Pháp thân của tôi không ở trên đó, thì cũng chỉ là mực in in ra mà thôi, không có nội hàm đằng sau. Đốt đi thì đốt thôi, chính là ý này. Đương nhiên, những thứ ở bên kia thì không đốt được. Lửa nơi người thường làm sao có thể đốt đến bên kia được, cho nên không thành vấn đề.

Đệ tử: Thầy giảng nhiều Pháp lý như thế này, khiến người ta cảm thấy không biết bắt đầu tu từ chỗ nào.

Sư phụ: Có lẽ là học viên mới, có chút mù mờ không biết làm sao. Kỳ thực rất đơn giản, không có bất kể thanh quy giới luật nào, chư vị chỉ cần xem sách là biết được cần làm thế nào, chư vị sẽ dần dần càng ngày càng minh bạch. Từ nhận thức cảm tính dần dần thăng hoa đến chân chính nhận thức lý tính đối với Đại Pháp, chư vị sẽ càng biết được phải làm thế nào. Không phải nói rằng chư vị cứ phải từ điều cụ thể nào đó mà tu: “Mình là tu Nhân trước hay tu Thiện trước?” Không

phải chuyện như vậy. Nhưng mà, chư vị không nhất định sẽ làm việc gì cũng đều làm được tốt. Nhưng mà việc tu luyện cũng không thể ngay lập tức ăn cho thành một người béo, một ngày thành Phật, điều này cũng là không thể nào. Chỉ cần xem sách là chư vị biết được cần làm thế nào.

Đệ tử: Con cứ luôn vì bản thân không tu xuất được [như Sư phụ giảng là] ngũ khí, thiện tâm thêm vào đó là đạo lý, sẽ khiến người ta cảm động đến rơi lệ mà khổ não, thương tâm, con nên tiếp tục ra sao?

Sư phụ: Đừng gượng ép mình phải làm gì đó. Chư vị không thể cứ nhất nhất phải đạt đến một trạng thái nào đó, kỳ thực hết thấy đều là tự nhiên. Tôi bảo chư vị khi chỉ ra nhược điểm cho người khác, chư vị gắng hết mức làm như vậy, chỉ là giảng một đạo lý như thế, chư vị làm như vậy thì hiệu quả sẽ tốt. Nếu chư vị thật sự có thể buông bỏ hết thấy, niệm đầu nào cũng không có, đạt được thật sự Thiện [được đến] thuần như thế, thì vẫn là rất khó làm được. Bởi vì tư tưởng của chư vị là đang trong không ngừng được tịnh hóa, tư tưởng mà chư vị chưa tịnh hóa xong thì trong khi chư vị nói chuyện đều sẽ mang theo chúng ra, các loại tín tức toàn bộ đều sẽ mang theo ra, một chút cũng không sai. Vậy thì lời chư vị giảng ra, người khác nhau sẽ có những cách nghĩ khác nhau, đảm bảo là như vậy. Nhưng mà thuận theo việc bản thân chúng ta không ngừng tu luyện, cũng yêu cầu bản thân như vậy, tôi nói rằng có thể sẽ khiến cho sự việc làm được càng ngày càng tốt. Thiện tâm của chư vị nhiều rồi, tương đối mà nói thì chư vị đã vượt khỏi người thường rồi. Sau khi đã vượt khỏi người thường thì lời chư vị nói ra mặc dù chưa

có thuần tịnh đến như thế, nhưng mà cũng sẽ khởi tác dụng, cũng sẽ cảm hóa được người ta.

Đệ tử: Một vị tín đồ Cơ Đốc giáo thành kính, nghe nói Thiên quốc của Jesus chỉ có người da trắng, nếu như bà ấy qua đời, thì nguyên thần của bà sẽ yên nghỉ ở tầng thứ hoặc Thiên quốc nào?

Sư phụ: Bà ấy tu theo tôn giáo thì cũng bằng như tu uổng công, bà ấy cũng chỉ như người thường. Thiện tâm của bà chỉ có thể đắc được phúc báo, vẫn sẽ luân hồi ở trong cảnh giới người thường này, chính là như vậy.

Đệ tử: ‘Hu giới’ trong “Huyền Pháp chí hu” là ở trong Chân – Thiện – Nhẫn phải không?

Sư phụ: Hết thầy đều ở trong Pháp lý của vũ trụ. Trong quá khứ Đạo gia thì ‘hu’ được giảng tương đối nhiều. Thứ nhất, kỳ thực nó là thể hiện của trạng thái ở một cảnh giới. Khi khai thiên tịch địa thì gọi là ‘thái hu’, cái ‘khai thiên tịch địa’ này trong mắt của những Thần khác nhau cũng không phải là biểu hiện của cùng một tầng thứ, trong quá trình canh tân của những thể giới khác nhau, những vũ trụ khác nhau trong thiên thể, đều gọi là ‘khai thiên tịch địa’. Đạo gia cho rằng đó là cảnh giới cao nhất. Thứ hai, trong trạng thái tu luyện, ‘hu’ này chính là phía mặt người của chư vị là phải vứt bỏ. Con người coi [phần] người là thực tại nhất, chủ nguyên thần vứt bỏ hết thấy mọi thứ, chính là chư vị làm cho [phần] người ‘hu’ đi. Tu phò nguyên thần gọi là “thức thần tử, nguyên thần sinh”. Quá khứ gọi phò nguyên thần là nguyên thần.

Đệ tử: Bộ phận tu luyện tốt của chúng ta bị phân khai ra, vậy thì, trong tình huống nào thì mất đi bộ phận này?

Sư phụ: Bộ phận mà chur vị tu tốt đó, chỉ cần hể đạt tới tiêu chuẩn là lập tức sẽ đi qua. Tốc độ đi qua là nhanh phi thường, bộ phận sinh mệnh chur vị cấu thành ở vi quan kia quả đúng là so với tên lửa thì còn nhanh hơn, vút bay mãnh tiến. Nhưng mà thông thường một khi đến chỗ con người rồi, khi bộ phận thân thể do vật chất nội trong Tam Giới cấu thành, giống như lập tức phanh xe lại, chậm trở lại rồi, tiến lên một bước cũng là hết sức khó khăn, chính là bởi vì con người thực sự quá khó để buông bỏ chấp trước. Vậy thì thông thường chúng ta khi phân khai thì cũng có một cảm giác. Cảm giác gì vậy? Ví dụ như có người học thuộc Pháp được rất tốt, đột nhiên thế nào lại quên mất rồi? Cũng có người cảm thấy tu được rất tốt, trạng thái cũng rất tốt, các thứ nhìn được cũng rõ ràng, đột nhiên lại không được nữa rồi. Có người nói có phải mình đã rớt xuống rồi? Không phải. Chính là trong nháy mắt ấy đã đem bộ phận đạt tiêu chuẩn kia cách khai hẳn ra rồi. Vậy thì bộ phận còn lại này thì lại là tu chưa tốt, cũng sẽ lại cảm thấy không đạt. Tu Đại Pháp chính là tu như vậy.

Đệ tử: Mong muốn có được các băng tiếng hoặc băng hình Thầy giảng Pháp ở nước ngoài, sao lại khó đến vậy?

Sư phụ: Sao lại chấp trước đến vậy? Hết sức chấp trước. Trong sách “Chuyển Pháp Luân” cái gì cũng có, kỳ thực những điều tôi giảng này đây đều có trong “Chuyển Pháp Luân”, chẳng qua là tôi nhắm vào trạng thái của học viên ở các địa phương khác nhau mà giảng một cách cụ thể. Đừng có chấp trước những thứ này, hãy buông tâm xuống, tu luyện một cách hết sức thiết thực, [cuốn sách] chủ yếu chính là “Chuyển Pháp

Luân”. Đọc những thứ khác một cách bổ trợ. Còn như nói “Tinh Tấn Yếu Chỉ”, đó là [cuốn sách] mà các phụ đạo viên, trạm trưởng của chúng ta đều nên phải thời thời khắc khắc ghi nhớ, phải thường xuyên đọc.

Đệ tử: Công mà chúng ta tu luyện được tồn trữ trong mỗi tế bào của thân thể, mãi cho đến trong thành phần vi lập bản nguyên vật chất ở trạng thái cực vi quan, như vậy vật chất của công này có phải còn nhỏ hơn cả lập tử bản nguyên vật chất?

Sư phụ: Công của chư vị vi quan đến mức độ nào là tương phụ tương thành với tầng thứ mà chư vị tu luyện được. Chư vị tu luyện đến cảnh giới nào đó, thì đó chính là quả vị của chư vị. Trong quả vị của chư vị mà đắc được cái gì, thì chính là cái đó. Nhưng nếu một người tu mà cao hơn so với chư vị, thì công người đó, quả vị người đó khẳng định là cao hơn, công của người đó so với công chư vị thì vi quan hơn, cường đại hơn, đó cũng là khẳng định. Tất cả đều từ trong quả vị của chư vị mà ra, hết thấy đều là uy đức của chư vị, hết thấy đều là kiến chứng cho tu luyện cả một đời của chư vị.

Đệ tử: Vũ trụ có trước hay Phật Pháp có trước?

Sư phụ: Phật Pháp là Pháp mà Phật chính ngộ được từ trong Đại Pháp vũ trụ [và] gọi là Phật Pháp, không có vũ trụ thì Phật với Phật Pháp từ đâu đến? Kết cấu của vũ trụ tối chung {cuối cùng} thì chư vị vĩnh viễn cũng sẽ không biết được. Bất luận là chư vị tu được cao bao nhiêu, chư vị cũng không cách nào biết được, cho nên cái tâm khao khát cầu tri thức kia của chư vị hãy dừng lại.

Đệ tử: Khi một người sắp tu viên mãn, thì sẽ lấy tám phần mười công và tiêu chuẩn tâm tính bề xuống,

bổ sung cho tiểu vũ trụ của người đó, lúc này đo lường tâm tính của người đó thế nào, phải chăng là chỉ còn hai phần mười lúc ban đầu?

Sư phụ: Hết thấy mọi thứ được viên mãn đều là kiến chứng cho tâm tính, công trụ trước khi chưa viên mãn không được tính là quả vị thật sự, chủ yếu là đại biểu cho tiêu chuẩn tâm tính. Sau viên mãn họ có tiêu chuẩn tâm tính cao ngần nào, đó chính là tiêu chuẩn quả vị sở tại của họ, là Bồ Tát thì chính là Bồ Tát, là La Hán thì chính là La Hán, là Phật thì chính là Phật, là tiêu chuẩn ấy. Hết thấy những gì được bản thân họ viên mãn là đo lường cho uy đức của họ, quả vị kiến chứng cho hết thấy mọi thứ của họ. Hầu như bất kể loại phương pháp tu luyện nào cũng đều là tu như vậy. Chỉ cần là sinh mệnh trong vũ trụ này, thì đừng lo lắng về việc này nữa, ai không tu như vậy thì đều không được. Lên thiên thượng rồi mà cái gì cũng chẳng có, như thế được tính ra sao đây?

Đệ tử: Có người nói Ngài nói rằng một ngày rưỡi mà xem hết một lần “Chuyển Pháp Luân” là quá chậm.

Sư phụ: Tôi không có nói như vậy! Tôi cảm thấy là quá nhanh. (Vỗ tay) Tôi bảo mọi người tận dụng thời gian đọc sách, vậy nên người đó lập tức liền chạy sang cực đoan kia rồi. Đọc, đọc, đọc, đọc, dốc sức đọc, mỗi một chữ đang đọc là gì họ cũng không biết nữa. Vậy chư vị đang đọc cái gì đây? Chư vị không phải đang học Pháp ư? Học Pháp, học Pháp, phần ‘học’ chư vị bỏ đi đâu rồi? Chư vị đọc là cái gì chư vị cũng không biết, thì tu làm sao? Chư vị ắt phải biết được điều chư vị đang đọc dưới mắt chư vị là cái gì! Chư vị đọc là chữ gì, trên bề mặt là có nghĩa gì thì chư vị đều phải biết! Thế kia

sao gọi là học Pháp được? Như thế đọc Nó lên để làm gì? Cầm quyển sách lật một cái như vậy, thế là xong rồi mà. Có phải là cái đạo lý này không?

Đệ tử: Khi luyện bốn bài công pháp đầu tiên, mỗi bài công pháp sau khi hoàn thành thì có duy trì kết ấn hay là buông kết ấn ra, rồi sau đó lại kết ấn?

Sư phụ: Giữa các bài công pháp thì nối nhau bằng một lần kết ấn, đừng buông ra, cứ tiếp tục luyện bài công pháp tiếp theo là được rồi.

Đệ tử: Bài kinh văn “Nói về Pháp” không dễ lý giải lắm.

Sư phụ: Thế thì đúng rồi. Bởi vì tôi là đệ chư vị dần dần nhận thức Nó, hơn nữa cũng không phải trực tiếp viết cho phía mặt tu chưa tốt này của chư vị. Nhưng mà cho dù chư vị nhận thức được cao đến đâu, chư vị nhận thức đều không sai. Chẳng qua là nhận thức cao thấp khác nhau mà thôi. Nhận thức được bao nhiêu thì là bấy nhiêu. Nếu tôi có thể nói cho chư vị một cách triệt để và minh bạch, thì tôi sẽ không viết như thế, cho nên chư vị cứ từ từ mà học, từ từ mà nhận thức. Không phải chỉ có chư vị thấy khó lý giải, mà là tất cả, toàn thể giới, cũng đều thấy khó lý giải.

Đệ tử: Pháp lý minh bạch được trước khai ngộ và sau khai ngộ có gì khác biệt?

Sư phụ: Chân – Thiện – Nhẫn không có khác biệt. Nhưng đó là khái quát, sau khi khai ngộ thì bỗng nhiên minh bạch ra rất nhiều chi tiết Pháp Lý và Lý ở tầng thứ sở tại của chư vị, gồm cả Lý trong các tầng thứ từ tầng thứ sở tại của chư vị trở xuống. Pháp mà tôi cho chư vị đọc này đây là viết khái quát, còn Pháp Lý chân

chính kia chư vị muốn nhìn thấy thì phải đợi đến khi chư vị viên mãn.

Đệ tử: Những vị Thần được bảo hộ phải chăng đều biết rằng trong vũ trụ có Pháp? Vì sao trong quá khứ họ lại không biết?

Sư phụ: Thể hiện chân thực của Pháp vũ trụ là không thể cho chúng sinh của vũ trụ biết được. Trong vũ trụ quá khứ có Pháp, chúng sinh của bất kể tầng thứ nào trong vũ trụ quá khứ cũng đều không biết. Pháp mà tôi giảng cho chư vị đây là dùng ngôn ngữ của con người mà giảng ra, so với biểu hiện cụ thể của phía mặt thể hiện chân thực của Pháp thì vẫn là không giống nhau. Tương lai sau khi chư vị viên mãn rồi cũng không nhìn thấy được hình thức tồn tại của Pháp. Vũ trụ này có rất nhiều bí ẩn mà không cho các sinh mệnh của vũ trụ được biết, nhưng hết thảy những cảnh tượng trong vũ trụ mênh mông cũng đủ để khiến cho chư vị sống một cách thú vị rồi. Khi chư vị mở to mắt mà nhìn những hình tượng trong xã hội người thường, chư vị cũng đã cảm thán khôn nguôi rồi, hưởng chi là ở trên tầng thứ cao kia mà nhìn cảnh tượng hoành tráng của chúng sinh, vạn vật, và kết cấu vũ trụ, điều đó quả là không cách nào hình dung. Nhưng mà có một số thứ, thứ căn bản của vũ trụ là không thể để chúng sinh biết được, [vì] không có được uy đức cao đến vậy, đó là do giới hạn bởi tầng thứ tu luyện được của chư vị.

Đệ tử: Không nên hữu ý mất, cũng không nên hữu ý được, mọi thứ đều thuận theo tự nhiên thì mới là tiêu chuẩn của Pháp lý cao hơn, lý giải như vậy có đúng không?

Sư phụ: Về nguyên tắc thì đúng rồi. Nhưng chư vị có thể làm được là bởi vì tâm tính đạt đến trạng thái đó mà ra, nhưng mà điều người tu luyện đòi hỏi phải cao hơn cái cách làm tự khắc chế bản thân kia của người thường. Trong tu luyện, chẳng hạn nói tôi cứ là phải chọn dùng biện pháp nào đó, tôi bảo chư vị tu như thế này, [nhưng] có người lại cứ phải theo kiểu khác người, họ không ăn không uống, họ làm tịch cốc. Hoặc là, họ lại lôi thôi lệch thếch suốt cả ngày, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, cũng không chú ý ăn mặc, tùy tùy tiện tiện. Hễ nghĩ đến tu luyện, họ liền nghĩ đến hình thức tu luyện trong quá khứ; hễ nghĩ đến tu luyện họ liền nghĩ tới Trương Tam Phong, lôi thôi lệch thếch. Không phải như thế, điều tôi bảo chư vị là phù hợp ở mức độ tối đa với hình thức xã hội người thường mà tu luyện. Chư vị ở trong xã hội người thường mà người nào người nấy đều lôi thôi lệch thếch, đó cũng là phá hoại một tầng Pháp lý là xã hội người thường. Tôi ở trước mặt chư vị trước giờ chưa từng như vậy. Tôi mỗi lần giảng Pháp thì mọi người biết rồi, tôi đều là ăn mặc chỉnh tề một chút. Tôi là cho chư vị nhìn, mọi người cũng nên chú ý đến những phương diện này.

Đệ tử: Quy luật thành – trụ – hoại của vũ trụ, dựa vào vô lượng trí tuệ của Sư phụ thì trong vũ trụ có thể hoàn thiện hơn không?

Sư phụ: Vấn đề này giảng ra thì cũng rất cao. Đặc tính của Pháp Luân chúng ta, có thể tự động tu bỏ hết thảy những thứ không đủ tiêu chuẩn. Cũng tức là, nó không ngừng viên dung hết thảy, mục đích của Chính Pháp chính là khiến cho những thứ ấy càng thêm tốt đẹp.

Đệ tử: Tỉnh tọa xong sau đó lập tức có thể đi ngủ không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng, ngủ thì ngủ. Nửa đêm thức dậy đả tọa, luyện công xong, rồi nằm xuống ngủ, ngủ sẽ rất ngon.

Đệ tử: Nếu như một người bề ngoài xem chừng là chân tu Pháp Luân Đại Pháp lại đột nhiên qua đời vì tai nạn xe cộ, phải chăng có thể coi người đó là ma không?

Sư phụ: Tôi không nói về sự việc này, tôi không trực tiếp trả lời chư vị về vấn đề này. Sinh lão bệnh tử trong xã hội nhân loại chính là tồn tại như vậy. Có phải là người tu luyện hay không? Có thể viên mãn hay không? Việc này trong thời kỳ hiện nay thì không thể từ bề mặt mà nhìn ra được. Vậy thì vừa rồi tôi có giảng một câu, khi gặp các vấn đề trọng đại thì sẽ không ngừng xem nhân tâm, có người đang luyện công thì chết đi, xem chư vị làm thế nào? Người đó cũng có thể viên mãn, lại cũng có thể là ma, như vậy cũng không phải là cô lập. Đều là lợi dụng để xem tâm của học viên, vào thời khắc then chốt xem chư vị có thể đạt hay không. Có kiểu người thế này, vì sự việc này mà hy sinh, khi đạt đến cảnh giới viên mãn rồi, tạo ra cho các học viên một điều kiện như vậy. Những việc kiểu như vậy cũng sẽ có, nhưng về nguyên tắc là tôi không đồng ý. Vậy thì cũng có một số chính là đến phá hoại như vậy, chính là can nhiễu như thế, đến thời khắc then chốt thì cho chư vị một cú. Nhưng mà chúng tôi sẽ lợi dụng nó để xem nhân tâm, vào thời khắc then chốt lợi dụng nó để xem nhân tâm. Xem chư vị còn có thể tu hay không, tu luyện là nghiêm túc phi thường.

Đệ tử: Khái niệm Thần trong “Phật – Đạo – Thần” nghĩa là gì?

Sư phụ: Mọi người biết rằng, trong thiên long bát bộ hộ pháp của Phật có rất nhiều Thần, đó là Thần, đó là Thần mà trong Phật giáo có thể biết đến. Còn Thần trong vũ trụ này không chỉ như vậy, tại các cảnh giới khác nhau đều có các Thiên Thần khác nhau tồn tại. Họ trực tiếp trông coi chúng sinh vũ trụ, các tầng thứ khác nhau đều có. Mà Phật là một chủng Thần đặc thù, chủng Thần mà điều họ tu là từ bi, điều tu là Thiện mà hình thành, đó chính là Phật. Còn Đạo, điều họ tu là Chân, lấy Chân trong Chân – Thiện – Nhẫn làm cơ điểm. Cho nên khi tu xuất lai rồi họ không chú trọng phổ độ chúng sinh. Nhưng mà họ giảng hết thấy chỉ là Chân, đó chính là Đạo, Chân Lý Đại Đạo. Vậy thì trên thực tế mà giảng thì họ cũng đều là Thần. Vậy trong [khái niệm] ‘Thần’ này vừa có chủng Thần quản hết thấy sự vụ của chúng sinh vũ trụ mà tôi vừa giảng, vừa có Thần như là Phật và Đạo. Vậy thì còn có rất nhiều các chủng các dạng sinh mệnh cao cấp không giống nhau khác nữa. Tôi giảng đại thể khái quát là Phật – Đạo – Thần.

Đệ tử: Nếu như thời gian tu luyện kết thúc rồi, mà có một bộ phận người còn chưa khai công khai ngộ, vậy thì bộ phận công mà họ tu thành có phải cũng bị bẻ xuống tám phần mười?

Sư phụ: Không tu luyện viên mãn thì không thể nói về vấn đề này. Không tu luyện viên mãn thì không thể nói về vấn đề viên mãn thế giới gì đó của họ, không có vấn đề đó. Không viên mãn thì có mấy biện pháp thế này: một là chư vị đã thật sự bỏ được những tâm chủ yếu, thì chư vị có thể đến một tầng thứ ở ngay dưới

chỗ tiên thiên của chư vị. Còn nữa, chẳng hạn nếu vẫn muốn tiếp tục tu, vậy thì có lẽ sẽ niêm phong lại hết thảy những thứ tiên thiên của họ mà mang theo, chuyển sinh đến đời sau tiếp tục tu. Còn nữa, nếu không muốn tu nữa. Nếu không muốn tu nữa thì đem tất cả những gì họ tu luyện được chuyển hóa thành phúc đức, biến thành những phúc báo mà đời sau họ sẽ hưởng thụ như tiền tài, danh lợi, quan chức, rất có thể là những thứ như thế.

Đệ tử: Phân tử là do nguyên tử cấu thành, nguyên tử ở bên trong phân tử, làm thế nào lý giải việc kết cấu chính thể của nguyên tử lại lớn hơn phân tử?

Sư phụ: Phân tử không phải là một lập tử độc lập, nó là một quần thể, dùng ngôn ngữ khoa học hiện nay mà giảng thì là tồn tại quần thể. Vậy thì cũng tức là, trong cảnh giới của nó thì nó phân bố khắp nơi trong khoảng hư không. Cái 'khắp nơi' này kỳ thực cũng là có giới hạn, nó có phạm vi, cũng tức là thể tích của phạm vi tồn tại của nguyên tử thì lớn hơn rất nhiều thể tích mà phân tử phân bố và tồn tại. Nguyên tử ở bên trong phân tử, đó là điều mà biện pháp khoa học kỹ thuật hiện nay nhận thức được, trên thực tế thì không phải là cái khái niệm đó.

Đệ tử: Phật Pháp Chân – Thiện – Nhẫn là Pháp của đại vũ trụ, vậy nó cũng là Pháp trong những đại vũ trụ khác phải không?

Sư phụ: Đúng vậy, kỳ thực vũ trụ này lớn ngần nào, khái niệm của chư vị có lớn ngần nào, cái vũ trụ mà chư vị nói kia có phạm vi lớn ngần nào, tư tưởng của chư vị vĩnh viễn cũng sẽ không biết được. Chư vị cũng không có được dung lượng lớn đến như vậy, cho nên chư vị

cũng chỉ có thể nói vậy thôi. Hết thủy đều là do Chân – Thiện – Nhẫn cấu thành.

Đệ tử: Chân – Thiện – Nhẫn phát sinh ra Lý của vũ trụ khác như thế nào?

Sư phụ: Vũ trụ khác thì cũng là cái Lý này. Trong cùng một cảnh giới, cho dù nó là vũ trụ xa xôi đến đâu so với tất cả các vũ trụ thì đều phù hợp như nhau với Pháp lý Chân – Thiện – Nhẫn của tầng thiên thể này, đều là phù hợp với Lý của cùng một tầng tiêu chuẩn. Bất kể chư vị có tưởng tượng vũ trụ này lớn đến đâu, nó cũng chỉ là một lạp tử ở trong cảnh giới của nó, do đó lạp tử này tồn tại trong cảnh giới đó thì phải phù hợp với tiêu chuẩn của cảnh giới đó. Mà tiêu chuẩn đó lại thể hiện ra Pháp tại tầng thứ đó [thành] Pháp cụ thể.

Đệ tử: Uy đức vô biên đều là do chịu khổ mà có hay là từ tiên thiên đã có?

Sư phụ: Có trường hợp là tiên thiên đã sinh ra từ trong cảnh giới đó, họ chính là ở cảnh giới cao như thế, Họ chính là sinh mệnh cao như thế, giống như con người. Chư vị ngay ở trong cõi người mà sinh ra, thế thì đứa trẻ được sinh ra lớn lên rồi thì cũng là người, tuyệt đối sẽ không phải là động vật gì khác. Trong vũ trụ có rất nhiều đại giác giả do tu luyện và là rất xuất sắc. Cũng có trường hợp là tu lên.

Đệ tử: Đệ tử từng tặng miễn phí sách và băng tiếng băng hình cho rất nhiều người, nhưng có người không luyện, những sách và băng hình băng tiếng này có phải đòi lại không?

Sư phụ: Nếu họ thực sự không luyện nữa, lấy về thì cứ lấy về thôi. Nếu không tiện đòi lại, có lẽ tương lai một người có duyên nào đó sẽ đến nhà họ và nhìn thấy,

rồi cầm đi. Còn nếu tiện đòi lại, vậy chư vị hãy đòi lại, cái đó tự chư vị xử lý, tùy thôi.

Đệ tử: Trong “Đối thoại với thời gian” có nói “vật chất ở vi quan hơn mà phá hoại nhân loại” thì lý giải thế nào?

Sư phụ: Chư vị lý giải thế nào cũng được, nhưng mà chư vị đều sẽ lý giải không lệch lạc. Tôi nói với mọi người thế này, thiên thể khổng lồ này khi đến một mức nhất định thì không có sinh mệnh hữu hình tồn tại nữa, đều là sinh mệnh vô hình tồn tại. Họ tồn tại rộng khắp ở trong toàn bộ thiên thể, tôi bèn gọi họ là vật chất, thế nhưng họ lại là Thần, họ có thể ‘tụ chi thành hình’ gì cũng được. Nhưng mà họ lại không thích ‘thành hình’, họ chỉ là tồn tại như thế. Vậy khi vũ trụ đã kém đi, bất kể vật chất nào cũng đều tồn tại hai phương diện chính phủ, cũng đều kém đi, cái chính cũng kém đi, cái phụ lại càng kém.

Đệ tử: “Tu tâm đoạn dục, minh huệ bất hoặc ấy là tự phụ”, ở đây ‘tự phụ’ là có ý nghĩa tự mình gánh vác {phụ} trách nhiệm phải không?

Sư phụ: Đúng rồi, tu luyện chẳng phải là phải dựa vào tự chư vị sao? Chính là ý nghĩa này. Phải tự chư vị tu. “Tu tâm đoạn dục” là tu tâm tính của chư vị, đoạn tuyệt các tâm truy cầu ở trên thế gian của chư vị, cầu cái này, cầu cái kia, dục vọng muốn có được tất cả. Cái đó chư vị không tu thì ai tu cho chư vị? Tôi tu thì không tính là chư vị tu, có phải là cái ý này không? “Minh huệ bất hoặc”, khi chư vị tu bỏ được những thứ đó rồi, chư vị có thể thấy được ở trong Pháp những Lý cao hơn nữa, chư vị có thể đạt được tầng thứ cao hơn, cuối cùng đạt được trạng thái viên mãn. Không bị những thứ thấp

kém dẫn động lại nữa, không bị tâm người thường dẫn động lại nữa, vậy những việc này không phải đều là chư vị làm hay sao? Chính là cái ý này.

Đệ tử: Thần trong Tam Giới có phải là do vật chất nguyên tử tổ [hợp] thành?

Sư phụ: Ở trong cảnh giới nào thì phải phù hợp với tiêu chuẩn của cảnh giới đó. Nhưng những Thần trong Tam Giới có vị là siêu việt so với tầng thứ của cảnh giới sở tại của họ. Điều tôi nói là thân thể họ là do nguyên tử cấu thành, thì tuyệt đối không phải là cái ‘nguyên tử’ là vỏ ngoài nguyên tử mà chúng ta hiện nay thấy được. Vũ trụ này vô cùng sâu xa kỳ diệu.

Đệ tử: Trong khi điều tra xử án lấy chứng cứ, đối tượng không nói lời thật, nếu như có thái độ nghiêm khắc, thì có mâu thuẫn với Chân - Thiện - Nhẫn mà chúng ta tu luyện hay không?

Sư phụ: Đối phương không nói lời thật thì chư vị phải khiến họ nói thật, đây là công tác chức trách của chư vị. Nói lời phải nghiêm khắc nhưng mà chư vị không được tức giận, cũng không thể mắng chửi người ta, càng không được động thủ đánh người. Chúng ta xử án so với nước ngoài có chút sai khác. Nước ngoài người ta chú trọng chứng cứ, chúng ta đôi khi không có chứng cứ thì cũng phải khiến họ nói ra. Nói chung thì hãy giữ cho vững, chính là dùng tiêu chuẩn của một người luyện công để giữ vững.

Đệ tử: Tại sao những người dễ dàng đắc Pháp đều là những nhân sỹ mà cuộc sống không mấy thành công?

Sư phụ: Chư vị làm sao biết thế? Trong các đệ tử đắc Pháp của chúng ta, có rất nhiều người là ông chủ lớn, có rất nhiều là người có giai tầng xã hội hết sức

cao. Trong những đệ tử Đại Pháp chúng ta, số người trẻ tuổi có văn hóa thì cũng là chiếm tuyệt đại đa số. Những cán bộ cao cấp có giai tầng cao trong xã hội, quan chức cao cấp, thì nhiều vô cùng. Chúng ta đang ngồi đây có rất nhiều người là ông chủ lớn, hơn nữa tu được vô cùng tốt. Bác sỹ cũng rất nhiều, luật sư cũng có. Trong chúng ta ngồi đây, nhân sỹ trong giới tài chính, nhân sỹ cao cấp của chính phủ, nhân sỹ công thương, đặc Pháp cũng không ít. Nhưng có một điểm, tôi có thể nói với mọi người, trong tu luyện thì chúng ta là ‘nhất thị đồng nhân’ {đối xử như nhau}, tuyệt đối sẽ không bởi vì có danh vọng, thì Đại Pháp chúng ta phải chờ họ, đó là tuyệt đối sẽ không như vậy.

Đệ tử: Việc Thầy mặc áo cà sa là có ý nghĩa, tác dụng hay điển cố gì?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người, khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế các đệ tử mà ông dẫn dắt đều là mặc loại y phục này. Hòa thượng ở vùng đất người Hán thì do khí hậu ảnh hưởng nên đã mặc y phục của nông dân, y phục của người dân Trung Quốc. Kỳ thực hòa thượng hiện nay mặc là y phục của người dân ở thời kỳ nhà Đường và nhà Tống, chỉ là về màu sắc thì có khác biệt. Trong quá khứ người ta thích mặc những màu sắc tươi sáng. Sau này cảm thấy rằng đó là một loại chấp trước, nên hòa thượng bèn mặc y phục với loại màu tro không ra tro, đất không ra đất ấy. Còn các đệ tử Phật môn và Phật ở trên thiên thượng cũng mặc loại y phục như loại tôi mặc vậy, chỉ có chất liệu của nó và cái này không giống nhau, hơn nữa họ đi chân không và để một vai trần. Chúng ta là tu Phật mà, đương nhiên sẽ thích mặc y phục của Phật gia, chính là ý nghĩa này. Còn những

người tu Đạo chư vị cho họ mặc loại y phục này thì họ tuyệt đối sẽ không chịu. Có phải không?

Đệ tử: Mẹ của con tám mươi tư tuổi, sống một mình và cơ bản không ra ngoài, mỗi ngày ngoài thời gian ăn cơm ra, có thời gian thì luyện công học Pháp, không có cơ hội đề cao tâm tính gì cả.

Sư phụ: Người già có trạng thái tu luyện của người già. Bà ấy không có nạn, ngồi ở chỗ đó cũng khiến bà phải nhớ lại những việc gây tức giận trong mười năm tám năm trước kia, cứ phải khiến bà nhớ lại, xem bà có động tâm hay không, có tức giận không. Có người mà ngồi tại đó thì tức giận đến ghê gớm. Nghĩa là sẽ đều không để bà rút lại gì cả. Tôi phải để bà ấy tu, kể cả chúng ta hiện giờ có một số học viên, hoặc trẻ tuổi, hoặc lớn tuổi, cũng đều từng gặp chuyện như vậy, sẽ khiến họ nhớ lại những việc gây tức giận kia, xem họ có tức giận hay không. Biết bao năm tháng cay đắng ngọt bùi, đều sẽ khiến họ nhớ lại, nói chung là để xem họ đối đãi như thế nào.

Đệ tử: Sáu ngày trước mơ thấy Sư phụ ở cùng chúng con học Pháp và giải đáp câu hỏi, Sư phụ mặc giống hệt như buổi sáng hôm qua khi gặp nhóm nhỏ.

Sư phụ: Cũng tức là chư vị đã nhìn thấy trước khi chuyện xảy ra. Những việc này kỳ thực tôi che lại cho chư vị, không để cho chư vị đặt công phu vào chỗ này, không để chư vị dụng tâm vào chỗ này, để chư vị cảm nhận ít đi, để chư vị tu nhanh hơn chút. Nếu không thì ngay với vấn đề như thế này chư vị sẽ ngày nào cũng hỏi, chư vị sẽ đưa ra không biết là bao nhiêu nữa. “Cái này là thế nào? Cái kia là thế nào?”, những ẩn đố trong vũ trụ này quả đúng là nhiều khôn xiết, quá nhiều rồi.

Đệ tử: Xin hỏi ý chí kiên cường và lực nhẫn nại của người ta là bẩm sinh đã có phải không?

Sư phụ: Nó không phải có từ bẩm sinh. Lấy con người mà nói, lấy cái thân thể của con người bề mặt chúng ta mà nói, nếu như trong xã hội người thường, va vấp sự việc nhiều rồi, có thể người đó cũng không để ý; hoặc là từng trải sự việc nhiều rồi, cũng sẽ trở nên kiên cường, họ cũng sẽ không để ý nữa; trong tu luyện cũng sẽ khiến người ta kiên cường lên. Cảnh giới đề cao rồi thì lực nhẫn nại cũng sẽ tăng cường.

Đệ tử: Trong quá trình tu luyện chúng ta có thể đem tất cả các chủng những thứ không tốt mà tu bỏ hết sạch không?

Sư phụ: Ất phải là như vậy. Chúng ta có học viên nghĩ rằng: “Thầy ơi, chúng ta ở trong xã hội người thường không tốt như thế này, khi chúng ta tu đến cảnh giới của Phật kia thì thật sự sẽ quên hết thấy những gì lúc còn làm người sao?” Đó là bởi vì chư vị đang ở trong người thường mà nghĩ Phật là trạng thái gì. Tư tưởng của con người, gồm cả kết cấu tư tưởng, phương thức tư duy của chư vị đều phải cải biến. Không còn sự chế ước của tình ở tầng thứ người thường này, cùng sự chế ước của các loại vật chất ở trong cảnh giới người thường này đối với con người, thì chư vị đã thoát ly khỏi hoàn cảnh này rồi, chư vị sẽ không còn cái trạng thái này. Vậy sau khi tu lên rồi, thì chút hình thức bề mặt con người này của chư vị chỉ có thể là một loại ký ức, còn tư tưởng lúc đó của chư vị đã thăng hoa đến cảnh giới tư tưởng của Phật, tư tưởng của Thần, tư tưởng của Đạo rồi, đó là bộ phận tốt nhất của chư vị. Thứ bề mặt nhất này của con

người thậm chí là cái ký ức đó chư vị đều không muốn động đến, đều không muốn nhớ lại nó nữa.

Đệ tử: Khi vũ trụ mới được cấu thành rồi, mà tại các tầng thứ khác nhau vẫn sẽ tồn tại phải không?

Sư phụ: Có một điểm tôi có thể nói với mọi người, nếu như chỉ có ‘chính’, không có ‘phụ’, thì bất kỳ sinh mệnh nào cũng sẽ sống mà không có ý nghĩa. Chư vị làm sự việc gì thì hễ làm là thành, muốn thứ gì là có thứ đó, làm chuyện gì cũng không có khó khăn, vậy thì chư vị đối với mọi thứ sẽ đều không trân quý, chư vị sẽ không có cái cảm giác hạnh phúc sau khi trải qua khó khăn mà đắc được, không có niềm vui sau thắng lợi, vậy thì đối với chuyện gì cũng không quan trọng, không quý tiếc, con người sống cũng không có ý nghĩa gì. Con người trong xã hội người thường tranh tranh đấu đấu, họ cảm thấy sống có ý nghĩa, họ cho rằng khi sắp qua đời mà nhìn lại thấy cũng rất có ý nghĩa, đó chính là con người. Nhưng mà tầng thứ khác nhau cũng có nhân tố phụ tồn tại, điểm này là khẳng định, nhưng không phải là do tu ra, mà là do Pháp an bài.

Đệ tử: Khi nhập tĩnh xuất hiện một số sự vật không muốn nhìn thấy thì phải làm sao?

Sư phụ: Nhìn thấy thì nhìn thấy rồi, chư vị không muốn nhìn thấy thì cũng đã nhìn thấy rồi. Đừng quản nó, nó cũng không hại được chư vị, cũng không động đến chư vị được, tùy kỳ tự nhiên, hãy đừng có quản. Nhất là khi bắt đầu bước đi từ bước người thường này, thiên mục của chư vị nếu có thể nhìn thấy cái gì đó, thì thứ nhìn được bảo đảm đều là ở tầng thấp, những thứ vô cùng bất hảo, cảm thấy đáng sợ. Nhưng mà chúng ta chỉ cần đọc sách cho nhiều, học Pháp cho nhiều, tu

nhanh hơn chút, rất nhanh sẽ đột phá tầng thứ này, những thứ nhìn được tiếp nữa sẽ không phải là những thứ này. Nhìn được tiếp nữa chính là những điều tốt.

Đệ tử: Khi người nhà đang luyện công khác, bản thân khi ở trường luyện công tập thể cảm giác rất khó chịu. Đôi khi những cảnh vật nhìn thấy phải chăng là có tác dụng dự báo?

Sư phụ: Nhìn thấy thì là nhìn thấy thôi, không cần quan tâm đến nó. Dù có thể nhìn thấy một số chuyện sắp phát sinh, tôi nghĩ chư vị cũng đừng quản nó. Giữ vững tâm tính của chư vị mà tu. Còn như nói người khác can nhiễu chư vị tu luyện, hoặc người nhà chư vị luyện công pháp khác, điều này đối với chúng ta thông thường không có can nhiễu gì. Vậy nếu chư vị cảm thấy là can nhiễu, cũng có thể là đang khảo nghiệm chư vị, xem tâm của chư vị động thể nào. Bởi vì chúng ta là tu luyện chính Pháp Đại Pháp, bất cứ thứ gì cũng không can nhiễu chư vị được. Bản thân chúng ta trong tâm bất ổn, chính là vấn đề tâm tính, như vậy sẽ biểu hiện ra những hiện tượng dị thường.

Đệ tử: Con luyện Pháp Luân Công đã mấy tháng rồi, cảm thấy vô cùng tốt. Con đã quy y một tôn giáo nào đó rồi, hiện giờ con ở vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, xin Thầy chỉ bảo cho.

Sư phụ: Tu luyện là chuyện của tự mình, chư vị muốn tu thế nào thì chư vị hãy tu như thế đó. Chư vị nói “Tôi chỉ muốn tu trong tôn giáo”, vậy thì chư vị cứ tu ở đó; chư vị nói “Tôi muốn tu Đại Pháp” vậy thì chư vị cứ tu Đại Pháp, một bước này ắt phải là tự mình bước xuất ra. Bởi vì tôi cũng thấy được chư vị tiến thoái lưỡng nan rồi, cho nên tôi phải xem chư vị bước này đi thế

nào. Chư vị muốn học gì thì tự mình quyết định. Nhưng mà, tôi cũng đã giảng rõ ràng rất nhiều đạo lý, nội trong Tam Giới hiện nay không có chính thần nào quản cả, không có chính thần nào đang độ nhân, điểm này tôi có thể nói cho mọi người.

Đệ tử: Con cảm thấy thời gian là không đủ dùng, thường hay chen vào thời gian ngủ, điều này có tính là chấp trước không?

Sư phụ: Không tính là chấp trước. Thời gian vô cùng cấp bách, ban ngày rất bận, buổi tối muốn dành ra một chút thời gian để luyện công, tôi nói là hết sức tốt. Tuyệt sẽ không bởi vì chư vị luyện công mà thân thể chư vị phải chịu tổn thất, hoặc là cảm thấy thiếu ngủ, tuyệt sẽ không như vậy. Mà trái lại, chư vị luyện công xong thì chư vị ngủ sẽ càng đầy đủ hơn, sẽ cảm thấy tinh thần còn tốt hơn, bảo đảm như vậy.

Đệ tử: Người tin theo Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo cho rằng ở bên trên chỉ có một vị thần đó là Jesus, làm sao để họ tin rằng Thần là không chỉ có một vị?

Sư phụ: Điều đó lại phải xem bản thân họ, đạo lý chúng ta cũng đã giảng rồi. Kỳ thực trong kinh Cựu Ước và Tân Ước cũng đều có nói rồi, Thần không chỉ có một vị là Jesus, ít nhất thì trước Jesus còn có Jehovah mà. Trong toàn bộ kinh Tân Cựu Ước cũng đều giảng về các thiên thần khác, thời Hy Lạp cổ cũng có rất nhiều vị Thần truyền Pháp nơi nhân loại, đó là tùy bản thân họ nhận thức thế nào thôi. Kỳ thực Phật giáo cũng nói rằng, Phật không chỉ có Thích Ca Mâu Ni. Đương nhiên Thích Ca Mâu Ni còn từng giảng có A Di Đà Phật, còn có sáu vị Phật nguyên thủy, còn có các Như Lai nhiều như số cát sông Hằng v.v.. Còn có vô số các Đại Bồ Tát.

Nhưng có một số hòa thượng nói Phật chỉ có một là Phật Thích Ca Mâu Ni, tư tưởng của họ hiện nay sao lại trở nên chật hẹp đến mức độ như vậy? Cho rằng chỉ có Phật Thích Ca Mâu Ni là Phật. Pháp, có thể cho họ đọc, để họ biết đến, có muốn học hay không là đều ở bản thân họ. Nếu như họ cứ một lòng cứ phải cố thủ nhận thức của họ, vậy cũng tùy họ đi thôi. Chúng ta chỉ giảng khuyến Thiện, tuyệt không lôi kéo người. Điểm này mọi người phải nhớ lấy.

Đệ tử: Công của một người là đều có hình tượng của tư thân, tại sao những Phật giả do bái lạy mà ra lại có thể lấy công của người ta?

Sư phụ: Chúng không thể lấy được công của người ta, chúng có thể lấy đi khí của người thường. Chính là cái ý này. Nó không lấy được năng lượng gì cả. Vậy tại sao nó lại lấy? Nó là do người thường bái lạy mà ra, cảnh giới tư tưởng cũng giống người thường. Con người vì sao muốn ăn trộm các thứ? Chính là vì họ có cái tư tưởng đó.

Đệ tử: Các đệ tử sau khi tu luyện viên mãn đến các thế giới khác, thì Pháp Luân ở trong bụng còn có thể mang theo không?

Sư phụ: Chư vị chỉ lo mà tu luyện, chư vị rốt cuộc là như thế nào, thì chư vị cũng sẽ không biết được, chư vị chỉ lo mà tinh tấn. Điều chư vị nghĩ là vấn đề làm sao để viên mãn, đó là việc đại sự hàng đầu. Nhanh hết mức mà tu trở về, đó chính là điều quan trọng bậc nhất của chư vị. Những chuyện khác chư vị hãy đừng nghĩ đến, tôi là sư phụ tuyệt đối sẽ cho chư vị những điều tốt nhất. (Vỗ tay) Vũ trụ mới cũng vậy, hết thủy của tương lai cũng vậy, là khai sáng cho ai? Chẳng phải là

cho chúng sinh sao? Có phải không? Bậc làm cha mẹ kia đều muốn đem những gì tốt nhất cho con cái, đặc biệt là tương lai sẽ khiến cho chúng tốt đẹp hơn, đều là cái tâm ấy. (Võ tay)

Đệ tử: Đến lúc viên mãn thì chỉ là trong sát na là hoàn thành, vậy thì làm sao biết được rằng Sư phụ có chỉ lệnh?

Sư phụ: Vào lúc chư vị sắp viên mãn, thì sẽ bắt đầu tiếp xúc với chư vị, có rất nhiều chuyện phải trực tiếp bảo cho chư vị. Đó cũng không phải như những người tự xưng đã viên mãn rồi. Phàm là tự xưng viên mãn thì đều chưa viên mãn.

Đệ tử: Khi hồng Pháp cho người phương Tây, [họ] hỏi về vấn đề của tôn giáo thì làm thế nào?

Sư phụ: Cho họ đọc sách, chỉ là cho họ đọc sách. Vấn đề tôn giáo trong sách tôi đã viết rất rõ ràng rồi. Nếu họ hỏi đến vậy thì chúng ta cũng là chiếu theo sách mà nói, thế thì không thành vấn đề.

Đệ tử: Con đã tọa thì rất đau, xin hỏi đó là việc rất tốt hay là vì nghiệp lực của con lớn, nên phải báo ứng, bị báo ứng?

Sư phụ: Không phải, không có [ai] đã tọa mà không đau. Trước đây chúng ta có rất nhiều người là tập thể thao, tập múa hoặc là tự nhiên họ có thể ngồi song bàn, hễ ngồi là ngồi được ngay. Nhưng mà tôi nói với chư vị, lúc ấy chư vị chưa tu luyện. Từ khi bắt đầu tu luyện, không cần thời gian dài lắm, là chư vị sẽ bắt đầu đau. Tuyệt đối không thể vì chư vị có thể ngồi song bàn mà không thể luyện công tiêu nghiệp, cho nên, tu luyện thì phải trợ giúp chư vị đề cao.

Đệ tử: Con nằm trên giường, đặt tay ở bụng dưới, thì cảm thấy bản thân mở rộng ra phía ngoài như gợn sóng, con lo lắng như thế có phải là luyện tà pháp?

Sư phụ: Đó là chư vị cảm giác được thân thể mình đang biến hóa từ vi quan hướng ra bề mặt. Chính là điều tôi vừa mới giảng, chúng tôi từ vi quan mà cải biến chư vị, mãi cho đến bề mặt, cho nên có người hết sức mẫn cảm có thể cảm nhận được. Chư vị cảm nhận được thì cũng chỉ là một chút ít, rất nhiều rất nhiều điều vẫn là không cảm nhận được, hơn nữa có một số cảm giác là vô cùng thống khổ.

Đệ tử: Thời thanh thiếu niên [con] có rất nhiều ma nạn, sau khi đắc Pháp thì những ma nạn đó có trợ giúp gì đối với tu luyện không?

Sư phụ: Có cái có thể có trợ giúp, bởi vì mỗi người đắc Pháp đều không dễ dàng. Nếu như định trước một người là sẽ đắc Pháp, vậy thì có khả năng một đời này của họ, thậm chí đời đời kiếp kiếp đều vì sự việc này mà chịu khổ. Cho nên chư vị chớ cho rằng hôm nay chư vị đắc Pháp sao mà dễ dàng, nhưng mà có một số người là đời đời kiếp kiếp đều chịu khổ chỉ vì để đắc Pháp này. Đến khi thật sự đắc Pháp rồi thì họ lại không đắc, đó mới là đáng tiếc! Bởi vì họ chính là vì điều này mà đến..... Vậy chư vị nói xem có đáng tiếc không?

Đệ tử: Khi mới học Pháp trong mơ gặp nguy hiểm thì luôn nhớ đến gọi tên Sư phụ, nhưng mà gần đây cứ luôn quên, bản thân lại cùng bọn họ đấu tới đánh lui, sao lại như vậy?

Sư phụ: Tình huống này khá là ít, rất ít gặp. Nhưng mà cực cá biệt thì cũng có, qua một khoảng thời gian thì sẽ tốt thôi. Nếu chư vị không để ý gì đến nó không quan

tâm, thì nói chung sau một khoảng thời gian sẽ tốt thôi. Hễ có chuyện liền gọi tên Sư phụ, đó không phải lại là một chấp trước khác sao? Hơn nữa sự việc trong mơ cũng phải thử tìm nguyên nhân của bản thân xem, đó là một thể hiện ở trong một trạng thái. Trong các phương pháp tu luyện của Đạo gia trước đây thường hay gặp. Đặc biệt là nội ngoại kiêm tu, vừa tu nội vừa luyện võ, chính là loại công pháp ấy thì gặp khá là nhiều.

Đệ tử: Nếu một người từng bị chứng trầm cảm và có chứng ngại về thần kinh, nếu như chân tu thì có thể viên mãn không?

Sư phụ: Nếu như chân tu thì có thể viên mãn. Nhưng mà người giống như trường hợp này không được luyện công ở nơi công cộng, vì bản thân chư vị và cũng vì Pháp. Nếu chư vị giữ vững không tốt, lại gây tổn thất cho Pháp, thì chính chư vị cũng là có lỗi, vì thể tốt nhất là luyện ở nhà. Chư vị chỉ cần tu, chư vị ở đâu luyện tôi đều sẽ quản chư vị. Nhưng mà ắt phải là có thể tu, cũng tức là ắt phải thanh tịnh, có thể vượt quan.

Đệ tử: Đệ tử nhìn lại nửa cuộc đời trước đây cảm thấy hối hận và tự trách bản thân, làm đệ tử Pháp Luân Đại Pháp thì nên đối xử với vấn đề này như thế nào?

Sư phụ: Đừng nghĩ gì cả, quá khứ thì cứ để nó qua đi, tôi chỉ nhìn cái tâm tu luyện này của chư vị. Những vấn đề khác là do Sư phụ đến làm cho chư vị. Chuyện qua rồi, chư vị cứ mãi nghĩ về nó, cũng sẽ hình thành một chứng ngại và chấp trước. Hãy đừng để tâm đến nữa. Chư vị hãy thay đổi diện mạo, thoát thai hoá cốt một lần mới, chư vị sẽ là một con người mới, hãy làm như vậy. (Vỗ tay)

Đệ tử: Khi con đọc sách “Chuyển Pháp Luân”, có lúc cảm thấy mặt chỉ là một cái vỏ, ở bên trong của mặt đang đọc sách, vì sao như thế?

Sư phụ: Chính là nguyên thần của chư vị và bộ phận thân thể của chư vị ở vi quan, phía bên đó khá mạnh. Điều này cũng là chuyện tốt.

Đệ tử: Lý giải tâm tính và cảnh giới như thế nào, giữa chúng có quan hệ gì?

Sư phụ: Chư vị tu được cao đến đâu, đó chính là tiêu chuẩn sở tại của tâm tính chư vị, và đó cũng là cảnh giới của chư vị. Trong cảnh giới này bất cứ tư tưởng nào, niệm đầu nào phát sinh, đều phù hợp với tiêu chuẩn tâm tính của tầng này. Nhưng tu luyện trong người thường, chúng ta lại không hoàn toàn là như vậy, chúng ta là cải biến từ vi quan lên tới bề mặt. Vậy thì phần con người ở bề mặt này vẫn là hình tượng của con người, khi đó tâm vẫn còn tâm của người thường, mãi cho đến khi viên mãn cuối cùng, thì hết thấy điều đó sẽ phát sinh cải biến. Nhưng mà chúng ta trong tu luyện nhất định phải nghiêm khắc yêu cầu bản thân, về tâm tính phải siêu việt người thường.

Đệ tử: Nếu mỗi ngày sáng sớm luyện bảo luân hai tiếng rưỡi, buổi tối đả tọa hai tiếng rưỡi, thì thời gian luyện công mỗi ngày có tính là quá nhiều không?

Sư phụ: Nếu chư vị có thời gian luyện nhiều một chút tôi cũng không phản đối, luyện công là một việc tốt mà. Nhưng nếu chư vị chiếm mất thời gian đọc sách, tôi nói như vậy thì không đúng. Bởi vì đọc sách học Pháp đó là vị trí số một, đó là điều bảo đảm có thể cải biến chư vị thật sự từ bản chất, là nguyên nhân căn bản để có thể thăng hoa. Luyện công là biện pháp hỗ trợ cho

viên mãn. Chư vị không được biến luyện công thành vị trí số một còn đọc sách thành vị trí thứ hai, vậy thì không được, tuyệt đối không được, chư vị sẽ không đạt đến cảnh giới kia. Chư vị luyện công thế nào? Mặc dù là tự động, nhưng nó cứ tự động xung lên như vậy thì cũng không lên được. Tiêu chuẩn tâm tính của chư vị đạt tới đó rồi, chư vị thông qua học Pháp đọc sách về Pháp lý minh bạch rồi, vậy thì trong nháy mắt công sẽ lên ngay, cho nên chúng tôi không có nhấn mạnh phải gia tăng thời gian luyện công, chính là ý này. Nhưng mà luyện công là tất yếu.

Đệ tử: Sư phụ có nói về có những công pháp phó nguyên thần xuất ra luyện công, nhưng bị giết rồi sau đó lại chuyển sinh, vậy cái thân thể đó là chủ nguyên thần tu luyện hay phó nguyên thần tu luyện?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người tôi thường hay giảng một câu này, tôi nói tăng nhân loại này chư vị có thể liếc mắt một cái là nhìn xuyên qua, nhưng chư vị rất khó có thể tra ra được nó có bao nhiêu không gian. Nó là tại một trường không gian thời gian khác mà hoàn thành hết thảy những việc này. Trong trường không gian thời gian khác, còn có trường không gian thời gian khác nữa, nó là ở trong đó mà hoàn thành hết thảy những việc này. Đương nhiên đều là phó nguyên thần!

Đệ tử: Nhóm phiên dịch chúng con đã dịch kinh văn của Ngài sang tiếng Anh rồi, chuẩn bị cho một số học viên phương Tây đọc.

Sư phụ: Nếu dịch bất cứ cái gì mà muốn đem nó ra, công bố ra công chúng hoặc là in thành sách cho học viên truyền đọc, thì đều phải thông qua hội nghiên cứu đọc rồi quyết định. Bởi vì có rất nhiều vấn đề sẽ ảnh

hưởng đến sự việc của cả Đại Pháp chúng ta, việc quan hệ trọng đại, cho nên nhất định phải để cho họ đọc. Đặc biệt là các băng tiếng giảng Pháp có rất nhiều thứ sau khi tôi giảng qua, liền không có hiệu quả phổ biến nữa. Nếu mà phát hành, thì ắt phải được tôi chỉnh lý lại mới, sửa Nó thành thứ giống như sách để mọi người đều xem được, có thể khiến học viên tu luyện, có thể đạt được đề cao. Cho nên bất kỳ ai mà làm như vậy đều không được, điểm này là đã nói vô cùng rõ ràng rồi. Làm việc gì thì điều chúng ta nghĩ đến là vì Đại Pháp mà làm việc tốt, nhưng mà cũng cần cân nhắc ảnh hưởng đến toàn Đại Pháp, vì thế chúng ta cần nghiêm túc đối đãi vấn đề này.

Đệ tử: Trong bài “Hòa tan trong Pháp” Sư phụ đề cập rằng, không nên chiếm lượng lớn thời gian để thảo luận, có người lý giải thành không tham gia nhóm đọc sách nữa?

Sư phụ: Đọc sách học Pháp tập thể và tự mình đọc sách học Pháp phải kết hợp lại, đều là cần thiết, không được chạy từ cực đoan này sang cực đoan khác.

Đệ tử: Học thuộc lòng các kinh văn khác nhau có cảm giác là có mức độ khó dễ khác nhau, đó là cảm giác sai phải không?

Sư phụ: Một số điều mà tôi viết có cái rất không dễ lý giải, điểm này là khẳng định. Tại sao viết như thế cũng là có mục đích của nó, có thể lý giải đến mức độ nào thì lý giải đến mức độ đó, nhưng chư vị có lý giải thế nào đi nữa thì cũng không lý giải lệch lạc, chỉ là mức độ nhận thức khác nhau.

Đệ tử: Để học thuộc lòng kinh văn, đệ tử có thói quen chép lại từ trí nhớ, đối với những kinh văn chép lại từ trí nhớ này thì xử lý thế nào?

Sư phụ: Khi làm sự việc loại này thì phải có tâm thái của người tu luyện, phải có cái tâm kính Sư kính Pháp, với tình huống này thì có thể đốt nó đi, lửa của người thường vĩnh viễn không thể đốt được Thần, cho nên nếu không còn tác dụng thì cứ việc đốt đi là được. Bởi vì thời kỳ lịch sử này là một thời kỳ đặc biệt, nên cứ làm như vậy. Nhưng sách Đại Pháp tuyệt không thể đốt.

Đệ tử: Đệ tử tu lâu luôn muốn gặp Sư phụ, phải chăng đó là chấp trước? Khi gặp được Sư phụ thì lại không tìm được rơi nước mắt và không nói nên lời, có phải cũng là chấp trước?

Sư phụ: Cái tâm muốn gặp Sư phụ nhưng không được có chấp trước trong đó, nhưng mà, tôi nghĩ đa số là bởi vì chư vị tu Đại Pháp rồi, là sư phụ truyền Pháp này độ chư vị, từ góc độ này mà muốn gặp tôi. Còn như nói sau khi gặp Sư phụ rồi mà lại không nói nên lời, là bởi vì cái biến của bản thân chư vị, những biến hóa phát sinh ở tự thân chư vị tạo thành. Trên bề mặt chư vị không thấy được, nhưng bộ phận mà chư vị đã tu tốt kia, hoặc là nguyên thần của chư vị, bộ phận không [bị] mê của chư vị đều nhìn thấy được. Khi vừa nhìn thấy tôi thì tinh thần của họ liền khởi lên. Chỉ cần họ khởi tinh thần lên một chút, thì phía con người của chư vị liền trở nên rất yếu. Vậy nên chư vị bên này khóc mà trên bề mặt không biết là vì sao, phía mặt kia của chư vị nhìn thấy hết thấy mọi thứ tôi làm cho chư vị, nếu dùng ngôn ngữ gì, dùng cách gì đi nữa, chư vị cũng không thể

báo đáp được tôi, (vỗ tay) một trạng thái trong tâm biết ơn không thể tả được.

Đệ tử: Song bàn vô cùng đau đớn, còn có thể nhẫn, thế nhưng bộ phận nào đó trên thân thể, cứ thi thoảng lại co giật mạnh, khi tĩnh công không thể nhập định?

Sư phụ: Ngồi song bàn phải có một quá trình đau nhức. Chúng ta đặc biệt có một số người trước giờ chưa từng ngồi song bàn, thêm vào đó thân thể có kết cấu vật chất bề mặt không phù hợp, thêm nữa nghiệp lực đang tiêu xuống, nên khiến cho chư vị vô cùng thống khổ. Chư vị nói “mình có thể ngồi nửa giờ”, vậy thì sau khi qua nửa giờ, thì chư vị vẫn sẽ vô cùng đau nhức, đó là khẳng định. Đau nhức kèm theo với não loạn tâm, cho nên quá khứ hòa thượng tu luyện chư vị chớ thấy họ đã tọa, họ cũng là đang đề cao tâm tính. Nhưng chẳng qua là họ đề cao tâm tính không có trực tiếp như chúng ta, cho nên họ tiến chậm, tu được chậm. Lúc tâm não loạn thì nghiệp lực sẽ khiến chư vị kéo chân xuống, vậy nếu ý chí kiên định thì không kéo chân xuống, tâm của chư vị cũng đang đề cao, chư vị như thế cũng là một kiểu đề cao trong ma nạn. Có lúc còn xuất hiện đau dữ dội, còn xuất hiện buồn nôn, nôn mửa, lúc mãnh liệt rất là ghê gớm.

Đệ tử: Có học viên cho rằng, đã tiến nhập vào giai đoạn nước rút cuối cùng, phải tận dụng thời gian học Pháp.

Sư phụ: Tôi cũng đâu có nói giai đoạn nước rút cuối cùng. Phải tận dụng thời gian học Pháp, nghỉ việc ở nhà, tôi nói rằng đó chính là phá hoại Pháp. Ai mà tuyên truyền như vậy, ai mà làm như vậy, chính là không có trách nhiệm đối với Pháp, đối với bản thân

họ. Nào là từ chức này, nào là công việc đều không làm nữa, ai dạy chư vị làm như vậy chứ? Chư vị chẳng đang phá hoại Pháp sao? Tôi giảng rồi, con người cũng đang viên dung Pháp. Đương nhiên có người nghĩ, nói rằng “con người làm sao mà viên dung Pháp nhỉ?” Mọi người nghĩ thử xem, Pháp có thể độ chư vị, đó là khẳng định. Vậy thì con người làm sao lại đi viên dung Pháp đây? Người ta ở trong tầng thứ xã hội người thường này, ai ai cũng đều thực thi vô cùng bất hảo, ở trong xã hội người thường thực thi giống hệt như người thường, người ta đều nói, “ông xem luyện Pháp Luân Công mà còn như thế”. Nếu như chúng ta đều thực thi hết sức tốt, có thể dùng tiêu chuẩn của một người luyện công để yêu cầu chính mình, là một đệ tử tu luyện một cách đường đường chính chính, vậy mọi người nghĩ thử xem, người ta nhìn thấy rồi, “ồ, những người này đều luyện Pháp Luân Công, thật là tốt.” Đặt vào đâu cũng đều khiến người ta yên tâm, ở đâu cũng đều là một người tốt, vậy thì người ta sẽ nói rằng Pháp Luân Công thật là tốt, rằng Đại Pháp này thật là tốt. Như vậy chư vị chẳng phải là ở trong xã hội người thường mà viên dung Pháp sao? Có phải đạo lý này hay không? Cho nên biểu hiện của bản thân chúng ta nếu không phù hợp với Đại Pháp, thì đó chẳng những không thể viên dung Pháp, chư vị còn đang bôi nhọ Pháp, phá hoại Pháp. Pháp có thể độ chư vị, chư vị còn phá hoại Pháp, làm sao sắp đặt cho chính quan hệ này? Đo lường chư vị làm sao? Tu luyện là nghiêm túc, một người khắp thân đầy nghiệp lực, muốn tu thành viên mãn, chư vị không nghiêm túc có thể được sao? Bất kể sự việc gì trên thế giới có thể có việc gì vĩ đại, nghiêm túc hơn việc này sao?

Đệ tử: Một số phần tử trí thức thông đọc “Chuyển Pháp Luân” cảm thấy không hợp, cứ luôn cảm thấy không giống với phong cách văn chương của sách giáo khoa đại học, liệu có quan hệ gì với duyên phận hay nghiệp lực của cá nhân không?

Sư phụ: Đây chính là chướng ngại đặc Pháp của phần tử trí thức loại này, cho nên họ cần phải phá trừ nó. Bởi vì quan niệm mà họ hình thành đã gây trở ngại cho họ. Những quan niệm mà họ hình thành trong văn học hiện đại tôi nói nó là “tân bát cổ”, có lẽ có người không chấp nhận. Nhưng nó hết sức xác thực là đã đem những từ vựng đã đặt định nghĩa mà cố định tại đó, không còn nội hàm sâu hơn nữa. Đó chính là bạch thoại hiện nay, ngôn ngữ nông cạn đơn giản của con người. Thêm nữa là sau khi đặt ra định nghĩa, nó chỉ có thể biểu đạt được những thứ bề mặt hiển nhiên nhất. Nhưng mà để biểu đạt Pháp ra, thì nó còn xa lắm lắm mới được. Có người nói sách của Thầy không phù hợp với ngữ pháp hiện đại. Tôi hoàn toàn đồng ý, là không phù hợp với ngữ pháp hiện đại. Nhưng chư vị đã từng nghĩ đến một vấn đề này chưa, Pháp đã khai sáng điều kiện và hoàn cảnh sinh tồn cho sinh mệnh các tầng thứ khác nhau, kể cả ngôn ngữ và chữ viết của con người, như vậy cũng tức là văn hóa của nhân loại hôm nay cũng là Pháp khai sáng cho con người. Nếu đã là như vậy, Đại Pháp của vũ trụ này có thể bị giới hạn trong tiêu chuẩn ngữ pháp của con người sao? Chúng ta chỉ là lợi dụng ngôn ngữ văn tự và ngữ pháp của con người để biểu hiện Pháp. Còn nói lợi dụng như thế nào, vậy thì tùy ý chúng ta thôi, tôi làm thế nào để có thể biểu đạt rõ ràng nội hàm sâu hơn nữa, thì tôi sẽ sử dụng nó

thế này. Cho nên, tôi đã đem ngữ pháp hiện đại hoàn toàn mở tung ra, hoàn toàn không dựa theo quy phạm của nó mà làm, kể cả [khi] tôi giảng Pháp cũng không dựa theo ngôn ngữ quy phạm của nó mà làm, [thế] mới có thể biểu đạt rõ ràng Pháp này, chính là chuyện như vậy. Pháp, Pháp của vũ trụ to lớn như lòng này, không thể giới hạn trong ngữ pháp của con người, tôi chỉ là lợi dụng ngôn ngữ con người. Còn sử dụng như thế nào, sắp xếp như thế nào đều được, chỉ cần có thể biểu đạt Pháp xuất lai, tôi làm thế nào để có thể biểu đạt rõ ràng thì tôi sắp xếp như thế này. Pháp còn phải sáng tạo cho nhân loại tương lai ngôn ngữ mới và văn hóa mới, hết thảy đều phải quy về trạng thái tốt nhất, cho nên hiện giờ chắc chắn là sẽ không quen.

Đệ tử: Chân con trước đây từng bị thương, đã từng ngồi được song bàn, nhưng gần đây không biết vì có gì, làm thế nào cũng không song bàn được?

Sư phụ: Kỳ thực chư vị nên hỏi chính mình là nguyên nhân gì. Một là có phải vì học Pháp không tinh tấn, hoặc là có việc làm sai rồi lại không muốn sửa hoặc là ngộ chưa đến? Nếu như sự việc hiện nay chư vị làm được hết sức tốt, phù hợp với Pháp, vốn dĩ chư vị có thể ngồi song bàn được mười phút, thì bảo đảm sẽ ngồi được hai mươi phút, chúng ta có rất nhiều học viên đã có thể hội như vậy rồi. Việc này cũng không phải tuyệt đối, nhưng mà thời kỳ gần đây, chư vị phải tiêu một lượng nghiệp lớn hơn chút, thì cũng sẽ xuất hiện vấn đề này.

Đệ tử: Nhận được một số tín tức, làm sao có thể phân biệt được là đến từ giác giả chứ không phải là tư duy của bản thân?

Sư phụ: Chư vị nhận được tín tức gì chư vị cũng đừng quản nó, chỉ cần hể chư vị xem trọng nó, thì tức là chư vị đã chấp trước vào nó. Vậy thì chúng sẽ nghĩ cách đảo loạn chư vị, nghĩ cách cấp cho chư vị tín tức, can nhiễu chư vị. Chư vị có năng lực như vậy mà không bị khóa, thế thì cũng là hảo sự, nhưng chư vị phải xử lý cho tốt. Không cần quan tâm nó là tín tức gì, nghe được thì là nghe được, thấy được thì là thấy được, đừng quản nó. Chư vị chỉ cần gắng sức nắm chắc Pháp mà tu, đạo lý đều viết trên mặt chữ rồi, chư vị còn quản nó là tín tức gì chứ. Xuất hiện tín tức giả, lừa chư vị một cú, chư vị liền rớt xuống rồi, dễ dàng như vậy đó, cho nên hết sức phải chú ý vấn đề này.

Đệ tử: Sinh mệnh sinh ra ở không gian cao tầng bị rớt xuống sau đó lại tu trở về, so với ban đầu có gì khác biệt?

Sư phụ: Sinh mệnh cao tầng sẽ không giống như con người nghĩ thế, nói rớt xuống là rớt xuống ngay, ở đâu có chuyện đơn giản như vậy chứ? Chỉ là có loại hiện tượng đó tồn tại. Còn như nói tu trở về, cái đó càng không dễ dàng, càng không phải như chư vị dùng mấy chữ viết ra một cách đơn giản như vậy. Chư vị có biết chư vị đắc Pháp đắc được thế nào không? Chư vị phải chuyển sinh đến trái đất, chư vị còn phải sinh ra vào thời điểm đó, còn phải đến kịp lúc người độ chư vị sinh ra, chư vị còn phải có thể gặp được vị đại giác giả độ nhân, có thể nghe được Pháp này, rất không dễ dàng. Thực sự đắc được Pháp rồi, còn phải có thể tu luyện kiên trì. Năm xưa trong các đệ tử của Thích Ca Mâu Ni cũng có người ôm giữ thái độ hoài nghi đối với Pháp mà Thích Ca Mâu Ni giảng. Ban ngày ở đây nghe

Pháp và xuất gia rồi, cảm thấy không còn thích thú, đến tối liền cởi cà sa, ném đi rồi chạy, cũng thi thoảng xảy ra như thế. Khi Phật không còn tại thế nữa, qua bao nhiêu năm sau, người ta càng biết được đó là chân lý, mới biết trân quý lên. Nếu thực sự có thể tu lên thì cũng không có khác biệt.

Đệ tử: Xin giảng giải nội hàm cụ thể của “thượng sĩ dựa vào ngộ mà viên mãn” và “chân tướng đại hiển”.

Sư phụ: “Thượng sĩ dựa vào ngộ mà viên mãn”, tôi nói với chư vị, chúng ta ngồi đây về cơ bản đều là dựa vào ngộ, tôi không hiển hiện chân tướng cho chư vị, chỉ e chư vị khởi bất kể một tâm gì, chính là làm như vậy. Có thể kiên trì tiếp tục, tu tiếp tục, không ngừng tinh tấn, tôi nói rằng chư vị thực sự xuất sắc. Tương lai tu lên rồi ai cũng phải bội phục chư vị, đó gọi là dựa vào ngộ mà viên mãn. “Thần thông đại hiển” thì cái gì cũng đều nhìn thấy, như thế tu lên chẳng những chậm, thực sự mở toàn bộ rồi, thì chư vị có tu cũng không tính. Nếu như tôi phá một chút mê, vậy thì những người đến từ tầng thứ cao phi thường, đối với họ phá một chút mê thôi họ cũng không quay về được, cho nên chúng tôi không quan tâm chư vị đến từ tầng thứ nào, chúng tôi đều phải làm như vậy. Chân tướng một khi hiển thì không dễ tu nữa. Yêu cầu đối với người ta sẽ hết sức cao, hơn nữa phương thức tu luyện cũng nghiêm khắc, đề cao cũng sẽ không được nhanh như thế này.

Đệ tử: Đập vỡ trứng có tính là sát sinh không?

Sư phụ: Đường đường chính chính mà tu luyện, kỳ thực vừa rồi tôi giảng đạo lý này đã rất rõ ràng rồi. Chư vị sống cuộc sống của con người, chư vị không ăn thịt, người trong nhà muốn ăn thịt; chư vị tu luyện, người

trong nhà có thể không tu luyện. Chúng ta có thể phù hợp với người thường ở mức độ tối đa mà tu luyện, để mắt đến chuyện lớn, đường đường chính chính mà tu luyện, những việc này đều có thể xử lý tốt. Không phải nói chư vị ăn chay thì chư vị có thể thành Phật, đó là chuyện đùa. Cái đó có thể bỏ đi một cái tâm, chính là không chấp trước vào thịt, không chấp trước vào huân, chỉ là cái tâm ấy. Nhưng người ta có bao nhiêu tâm đều phải bỏ, chỉ bỏ được một cái tâm làm sao có thể thành Phật đây? Tuyệt đối không thể được. Vì để có thể tu luyện bình thường trong người thường, cho nên về phương diện này tôi đã mở một cánh cửa thuận tiện nhất. Muốn ăn trứng gà thì trong lúc chư vị có thể ăn thì ăn cũng được. Nhưng người xuất gia không thuộc nhóm này.

Đệ tử: Chúng ta làm thế nào mới có thể loại bỏ các tâm chấp trước ẩn giấu rất sâu nhanh hơn nữa?

Sư phụ: Tôi sẽ chỉ cho chư vị, chỉ e đến lúc đó bản thân chư vị không bỏ. Tôi nhất định sẽ chỉ cho chư vị, tất cả các tâm đều sẽ phơi bày ra cho chư vị; tôi không chỉ cho chư vị, thì cũng để người khác chỉ cho chư vị. Cũng có thể là vào lúc phát sinh mâu thuẫn, đánh vào cái bộ phận này của chư vị, chỉ e đến lúc đó chư vị lại hướng ngoại mà tìm, lại không đi nghĩ về những tâm kia nữa. Nhất định sẽ chỉ ra cho chư vị, chư vị hãy yên tâm về điều này.

Đệ tử: Đệ tử bất cứ lúc nào cũng muốn đi theo Ngài, khoảnh khắc viên mãn hừng sáng có thể biết được không?

Sư phụ: Những ai nên viên mãn thì sẽ không bị bỏ lại. Chỉ lo mà tu luyện, chuyện gì cũng đừng quản, tôi đã

giảng cho chư vị câu chuyện về vị La Hán kia rồi, đúng không? Bởi vì tâm lý sợ hãi hoặc tâm lý hoan hỷ thì đều không thể viên mãn. Vậy thì chư vị muốn tu thành viên mãn ở cảnh giới cao hơn nữa, thì yêu cầu phải cao hơn nữa. Hãy buông bỏ tâm. Nếu chư vị thật sự trong thời khắc đó mà nghĩ đến một vài tạp niệm, thì thật sự chư vị không viên mãn được, sẽ kéo chư vị lại.

Đệ tử: Thầy giảng Pháp càng giảng càng rõ ràng, không cần ngộ nữa, có thể tính là tu không?

Sư phụ: Lời mà tôi giảng, chư vị chớ thấy mọi người đều ngồi ở đây đều nghe, nhưng mỗi người là căn cứ theo tầng thứ khác nhau của mỗi người mà lý giải, tuyệt đối không giống nhau. (Vỗ tay) Tôi giảng ra cho chư vị thì vẫn là câu nói đó, mặc dù đã giảng ra Lý cao như ở đây, chỉ là đang giảng một cách khái quát bề mặt của nó, điều thực chất thì sẽ không để chư vị biết được. Ngay cả biết được rồi cũng rất khó tu. Điều tôi giảng vẫn chỉ là Lý, không phải là hiển hiện cho chư vị chân tướng, cho nên vẫn là mê, tin và không tin vẫn đồng thời tồn tại.

Đệ tử: Mỗi tuần tổ chức ba lần thông đọc “Chuyển Pháp Luân”, không có thời gian thảo luận, làm như vậy có tốt không?

Sư phụ: Được, chiếm dụng nhiều thời gian thế để thảo luận gì chứ? [Hãy] thông đọc, thời gian đều dùng vào học Pháp. (Vỗ tay) Đương nhiên tự chư vị hãy dành chút thời gian để thảo luận một chút về thể hội, cái này cũng là cần thiết. Mỗi ngày luyện công xong sau đó chia sẻ chia sẻ với nhau thì cũng được.

Đệ tử: Trình độ văn hóa cao thấp và năng lực lý giải có gì khác nhau?

Sư phụ: Có một ít khác biệt. Chư vị không biết chữ thì không đọc sách được; chư vị biết không hết chữ thì sẽ gây khó khăn cho chư vị đọc sách. Con người hiện đại đều là do khoa học hiện đại này đào tạo ra, tôi cũng chỉ có thể kết hợp với khoa học hiện nay, văn hóa hiện nay mà giảng. Vậy nếu chư vị không hiểu được hàm nghĩa của từ vựng, thì sẽ có sự khác biệt, cho nên khi học phải gắng sức một chút. Nhưng chỉ cần dụng tâm thì cái gì cũng không bị bỏ sót.

Đệ tử: Tình yêu [nam nữ] cứ luôn quấy rầy con, khi cãi nhau với bạn trai, con liền lập tức xuất hiện cảm giác muốn chia tay với anh ta. Nhưng lại cảm thấy chính mình đang trốn tránh, nếu như hòa hoãn với anh ta, đó có phải là chấp trước vào tình yêu nam nữ?

Sư phụ: Đó là hai chuyện khác nhau. Tôi nói với chư vị, trước khi chư vị thoát ly khỏi xã hội người thường, trước khi chư vị viên mãn, thì cái tình của chư vị sẽ vẫn luôn tồn tại, đó là một biện pháp để bảo đảm chư vị có thể tu luyện trong xã hội người thường. Chư vị có tình thì sẽ có cái tâm bị tình dẫn động, điều chư vị có thể làm được là gắng hết mức ức chế nó, hết mức bảo trì trạng thái giống như người tu luyện, không giống người thường chạy theo ham muốn, muốn làm gì liền làm nấy như thế. Ít nhất chư vị phải làm một người tốt, đó chính là không giống với người thường. Đương nhiên nếu chư vị muốn tìm bạn, kết hôn, thì cũng sẽ không bị ảnh hưởng, chính là mối quan hệ như vậy. Chúng tôi đã giảng, phù hợp ở mức độ lớn nhất với trạng thái xã hội người thường mà tu luyện. Còn như nói tôi là không muốn tìm bạn, cả đời này tôi không muốn kết hôn, vậy thì là vấn đề cá nhân rồi. Chư vị không muốn kết hôn

thì không kết hôn, chúng tôi cũng không ép chư vị, tức là hết thảy đều là như vậy. Nhưng làm đệ tử thì ắt phải giữ mình thuần khiết.

Đệ tử: Khi bạn bè muốn hỏi một số chuyện riêng tư cá nhân, thì con có thể nói dối không?

Sư phụ: Không muốn nói thì ngậm miệng không nói, cố gắng không nói. Con người nói thì dù sao cũng chỉ là những việc đó, chư vị làm sao có thể phù hợp với người thường ở mức tối đa mà tu luyện, lại vẫn phù hợp tiêu chuẩn của một người luyện công, thì chư vị hãy làm như thế.

Đệ tử: Phải chăng trong trường hợp không tổn hại người khác thì có thể nói dối để giảm thiểu phiền phức?

Sư phụ: Sự tình ở nhân gian rất phức tạp, các loại hoàn cảnh phức tạp dẫn đến các vấn đề kia, cũng là cực kì phức tạp. Nhưng mà chúng tôi có thể nói với mọi người, người tu luyện không nói dối. Chư vị thật sự có thể tránh cho việc sát nhân phóng hỏa xảy ra, chư vị nói dối rồi, vậy cũng không thể nói là chư vị sai. Chư vị làm thế nào sắp đặt tốt mối quan hệ này. Tôi nghĩ làm người luyện công cũng không khó. Kỳ thực chúng ta có rất nhiều chuyện không muốn nói thì đừng nói.

Đệ tử: Tu luyện đã một năm rồi nhưng vẫn không thể ngồi song bàn, càng không ngồi được thì càng lo lắng.

Sư phụ: Đừng lo lắng, thực sự không ngồi được, cũng sẽ không vì không ngồi được song bàn mà không cho chư vị viên mãn. Nhưng làm một người tu luyện thì chư vị phải ngồi song bàn. Tôi bảo chư vị, không phải chuyện đùa nhé, một người tu luyện tu rất khá nhưng lại không ngồi được song bàn, các Bồ Tát ở bên trên đều đang bụng lấy miệng cười chư vị, thật đó. Nhưng

đừng lo, từ từ đều sẽ ngồi được, tôi trước giờ chưa hề nói thời gian không còn kịp nữa.

Đệ tử: Tại sao khi luyện công hoặc học Pháp thì phần eo lưng phát nhiệt?

Sư phụ: Trong tu luyện các loại trạng thái của người ta quả đúng là nghìn vạn cũng không đếm được, các loại trạng thái đều sẽ xuất hiện. Mỗi trạng thái chư vị đều muốn hỏi tôi, chư vị còn tu hay không? Chư vị vẫn còn là người tu luyện chứ? Cho nên những việc này đều chớ có quản, tùy kỳ tự nhiên. Người tu luyện không sợ lạnh cũng không sợ nóng, gió thổi cũng không làm chư vị bị bệnh được.

Đệ tử: Giữa hai vợ chồng hòa thuận hay không có phải cũng là thiên định?

Sư phụ: Cái này thì lại không có gì là thiên định. Nhưng mà có nghiệp lực luân báo, nghiệp lực gây ra. Giữa vợ chồng với nhau tuyệt đại đa số đều là vì một đời trước thúc đẩy duyên vợ chồng của đời sau, đa số đều là như thế. [Nhưng] không phải tuyệt đối.

Đệ tử: Tu Đại Pháp có thể [thờ] cúng Quan Âm không?

Sư phụ: Chư vị hãy đọc sách, câu hỏi này không giải đáp cho chư vị. Có rất nhiều học viên hỏi tôi “Thầy ơi, sao thầy không đến nước chúng tôi; Thầy ơi, sao thầy không đến địa phương chúng tôi?” Tôi không phải là không đến, tôi đang đợi chư vị có một nhận thức nhất định đối với Pháp, trở nên thành thực rồi tôi mới đi, như vậy đối với chư vị có chỗ tốt. (Vỗ tay) Nếu như tôi đến, chư vị mà hỏi tôi Pháp Luân Công là gì, thì tôi đến uống công, đúng không? Giống như câu hỏi vừa rồi, thời gian chúng ta rất cấp bách, chư vị không đọc sách,

chư vị muốn ở đây hỏi tôi, rằng có được cúng Quan Âm hay không? Vậy Pháp này tôi giảng cho chư vị vô ích rồi. Có phải là đạo lý này không?

Đệ tử: Thầy từng nói một câu: “Tôi không ở trong Pháp này”, lý giải như thế nào?

Sư phụ: Thế có gì khó lý giải nhỉ? Tôi không thể ở bên ngoài vũ trụ sao? (*Vỗ tay nhiệt liệt*)

Đệ tử: Có một lần khoảng hơn ba giờ sáng nhìn những vì sao trên bầu trời, từ rất xa trên bầu trời tiến về phía con, cách con vài chục mét, con vừa hơi căng thẳng thì nó biến mất.

Sư phụ: Vũ trụ này từ trong không gian khác mà nhìn thì hết thảy vật thể đều không phải cố định bất biến một chỗ, phương thức tồn tại cũng không giống như không gian này của chúng ta. Cấu thành trường thời gian của nó với thời gian của không gian này của chúng ta cũng hoàn toàn không giống nhau. Cho nên dùng hết thảy khái niệm của không gian này thì chư vị cũng không giải thích được thông. Chư vị nhìn thấy thì đó là việc tốt.

Đệ tử: Có học viên tự ý sao chép và in “Chuyển Pháp Luân (quyển II)”, lưu truyền ở điểm luyện công.

Sư phụ: “Quyển II” về sau chúng tôi vẫn luôn không xuất bản, bởi vì bên trong “Quyển II” có chọc đến chỗ đau của Phật giáo, cho nên chúng ta gắng hết mức không quản nó. Nói chung thì không xuất bản nữa. Nếu chúng ta tự làm một bản để tự mình đọc thì được, còn chư vị in ra mấy bản đi khắp nơi lưu truyền, phát cho người ta, thế thì không được.

Đệ tử: Lúc trước đánh đàn tranh có đốt hương, bây giờ còn có thể tiếp tục làm vậy không?

Sư phụ: Cứ làm thôi, đó cũng không phải là tu luyện. Đốt nén hương, đánh đàn tranh, đó là nhã hứng cầm kỳ thi họa của người Trung Quốc xưa, điều này thì cũng không phản đối. Nhưng mà từ từ thuận theo tăng thứ tu luyện chư vị đề cao, chư vị sẽ cảm thấy hết thảy tâm người thường đều tương đối nhạt rồi, càng ngày càng nhạt. Nhưng hiện nay không cần miễn cưỡng làm bất cứ chuyện gì.

Đệ tử: Có người cho rằng thảo luận ít đi học Pháp nhiều hơn, nghĩa là liên tục đọc to “Chuyển Pháp Luân” v.v, con cảm thấy đó là lý giải phiến diện.

Sư phụ: Kỳ thực đúng là nên đọc Pháp nhiều xem nhiều. Vậy nếu chúng ta đọc mệt rồi, mọi người ngừng lại nghỉ một chút rồi nói một chút về thu hoạch của bản thân, như thế thì không sao. Nhưng mà tôi bảo mọi người, chư vị không được đàm luận Pháp tốt hay không tốt. Như vậy thời gian có nhiều hơn nữa thì đừng lãng phí để nói về bản thân, cần đọc Pháp cho nhiều, xem sách cho nhiều, có phải như vậy không? Một cá nhân cũng giống như một đồ chứa, chứa vào cái gì thì thành cái đó, chư vị mang chứa Pháp vào, thì sẽ đồng hóa với Pháp; chư vị chứa đất vào, thì sẽ là đất.

Đệ tử: Bài công pháp thứ năm thời gian rất lâu mới xong, làm sao nắm được thời gian?

Sư phụ: Không có hạn chế một cách tuyệt đối, căn cứ vào năng lực của mình mà làm, không có hạn chế cụ thể. Năm bài công pháp này phân đều mà thực hiện, thì thời gian cần lâu hơn một chút. Nhưng chư vị vẫn chưa đạt đến điều này, giữa chừng phải nghỉ nghỉ một chút rồi tiếp tục làm thì cũng được. Nhưng tự chư vị đối với bản thân phải đặt yêu cầu cao, gắng hết mức kiên trì.

Đệ tử: Thời gian tu luyện rất cấp bách, làm thế nào để xử lý cho tốt tỷ lệ thời gian học Pháp và luyện công?

Sư phụ: Không có tỷ lệ gì cả, tôi nói “thời gian học Pháp rất cấp bách” là để chư vị tinh tấn. Còn nói sau này có chuyện gì tôi cũng chưa từng giảng cho chư vị, chỉ lo mà học, mà tu. Tỷ lệ thời gian học Pháp và luyện công, chính là chư vị cần học Pháp cho nhiều, luyện công thì sáng tối luyện là được rồi. Vậy có người nửa đêm thức dậy luyện tinh công thể cũng được.

Đệ tử: Luyện công ở nhà và luyện công tập thể hiệu quả là như nhau, vậy đệ tử có cần phải chạy xe một tiếng rưỡi mỗi tuần để tham gia luyện công tập thể không?

Sư phụ: Luyện ở nhà và luyện bên ngoài là như nhau. Nhưng ở nhà luyện luôn không được như ở ngoài luyện là có điều kiện nhân tố bên ngoài thúc đẩy chư vị luyện công. Ví dụ như mọi người đều song bàn, đau nhức rất ghê gớm, nhưng mà hễ thấy mọi người đều không bỏ chân xuống, chư vị cũng xấu hổ nếu bỏ xuống, như vậy sẽ thúc đẩy chư vị kéo dài thời gian. Lời nói chỉ trích của mọi người, đều nằm trong Đại Pháp giống như một đệ tử. Hoàn cảnh này của chúng ta cực kỳ trân quý, trong bất kể hoàn cảnh nào trên thế gian này cũng không có được thuần tịnh như chỗ chúng ta đây. Đó là điều mà ở nhà sẽ không đắc được. Đôi khi ở nhà tương đối tùy tiện, luyện nhiều một chút luyện ít một chút, tinh tấn không tinh tấn, có thể sẽ tùy tiện một chút. Nếu như chư vị có thể giữ vững bản thân tu luyện, thì là như nhau. Chính bởi vì chư vị còn có tâm người thường, chư vị không thể giữ vững bản thân được tốt đến thế, cho nên tôi mới bảo mọi người ra ngoài luyện công.

Còn nữa, chúng ta cứ nói là hồng Pháp, hồng Pháp, để nhiều người hơn nữa đắc Pháp. Chư vị đã từng nghĩ đến chưa, cảnh tượng hàng bao nhiêu người chúng ta luyện công như vậy chính là [cách] hồng Pháp tốt nhất. Chư vị tại sao không đi ủng hộ nó một chút? Viên dung nó một chút? Đương nhiên chúng ta có những người nhà xa, đến thì không tiện, vậy chư vị cứ luyện ở nhà. Tương lai khi nhiều người lên rồi có thể thành lập một điểm luyện công ở gần nhà, vậy sẽ càng tiện hơn.

Tất cả các câu hỏi đều đã giải đáp xong cho mọi người rồi. Có người muốn tôi làm đại thủ ấn. (*Vỗ tay*) Xem ra vỗ tay nhiệt liệt thế này là mong tôi làm, đúng không? Được, tôi đả một bộ đại thủ ấn cho mọi người .

.....

Ghi chú: (ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //big5.falundafa.org/chibig5/singapore.htm

Dịch ngày: 17-10-2016; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **công khóa:** Phật giáo thuật ngữ: Chỉ việc mỗi ngày tụng kinh, xướng tán, trì chú, v.v.
- **sát na:** Chỉ khoảng thời gian vô cùng ngắn, chỉ trong chớp nhoáng. Sát na trong thuật ngữ của Phật giáo thì chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian.

